

MARTINUS CENTER KLINT

VERDEN AKTUELT
2018

AT HÅNDTERE EN UDFORDRENDE SKÆBNE

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

AT HÅNDBERE EN UDFORDRENDE SKÆBNE

Set i et reinkarnationsperspektiv går vi alle igennem den samme mængde mørke. Nogle liv er mere forcerede og udfordrende, andre kan mere ses som hvileinkarnationer. Også i den samme inkarnation kan udfordringerne komme og gå. Hvordan tackler vi den mere ubehagelige karma? I ugens tema vil vi se eksempler fra forskellige udfordrende skæbner og se, hvor forskelligt vi kan forholde os, både som hjælpere og som udsat for en mere barsk skæbne.

Vi mødes hver dag i foredragssalen kl. 11, hvor vi ser de herunder beskrevne videofilm. Derefter fortsætter vi ud i grupperne, hvor vi taler om videofilmenes emner set i et kosmisk perspektiv med baggrund i dette kompendiums tekster.

DAGSOVERSIGT

MANDAG

Michael Moore besøger det norske fængselsvæsen..... **3**

TIRSDAG

Mirakeldrengen uden hjerne..... **11**

ONSDAG

TED-talk om Utroskab, ved Ester Perel..... **17**

TORS DAG

Ayham Ahmad – et klaver, en helt og et krig..... **26**

FREDAG

Smæk døren op og træk livet ind, ved Hanne Klitgaard..... **33**

Til hver dag læses udvalgte tekster, som er valgt for at sætte filmene ind i et kosmisk perspektiv. Derudover er der spørgsmål, som har til formål at inspirere og vække til eftertanke og uddybende forståelse i gruppesamtalerne. Spørgsmålene er derfor oftest åbne og har ikke færdige svar.

Mandag

Michael Moore besøger det norske fængselsvæsen

Præsentation: *Engelsk tale, danske undertekster. 20 min.*

Michael Moore besøger to norske fængsler, hvor han bliver overrasket over den frihed og tillid, fangerne bliver mødt med. Den norske grundtanke er, at fangerne en dag kan blive din nabo. Hvordan kan tiden i fængsel da bedst forberede dem til at blive gode naboer? I sidste del af videoen samtaler Michael Moore med amerikanske seere, der har set hans reportage fra Norge. De har svært at tro på hvad de ser – en kontrast til deres vanetænkning, nemlig at en straf skal gøre ondt.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog, bind 1 – stk. 120-122, 139

Småbog nr. 21c – Dømmer ikke – kap. 10

Livets Bog, bind 4 – stk. 1239

Livets Bog, bind 3 – stk. 704

Livets Bog, bind 4 – stk. 1244, 1246, 1250

LIVETS BOG, BIND 1

120. De afgørende kræfter for jordmenneskets modtagelighed for den ny verdensimpuls

I henhold til foranstående kapitler er vi gjort bekendt med, at en stor ny impuls fra “det guddommelige skabepincip” går hen over verden, og at denne impuls udløser sig i store begivenheder, der igen koncentrerer sig i skabelsen af en for hele jordmenneskeheden fælles religiøs og materiel basis. De fundamentale detaljer i den materielle basis er vi allerede fra det foregående kapitel indforstået med, og da detaljerne i den religiøse basis jo udgør det kommende hovedindhold af Livets Bog, skal vi her i indledningen nu kun gå over til at udrede analysen af, *hvorledes jordmenneskene vil stille sig overfor nævnte ny verdensimpuls med dens tilsvarende ny verdensopfattelse og ny kultur, dens fjernelse af overtro og gamle traditionelle forestillinger og dogmer, dens fjernelse af rigdom og fattigdom, dens overvindelse af sygdom og underminering af intolerance, dens forening af alle jordens stater og skabelse af den store fred på jorden.*

Man skulle jo tro, at alle jordmennesker med strålende begejstring og åbne arme ville modtage *en sådan ny guddommelig impuls, en så betagende og overvældende håndsrækning, en så omfattende og inspirerende kraft fra en højere verden.* – Men nej, således er det slet ikke. Sagen er nemlig den, at et individs modtagelighed af højere kræfter, hvilket i dette tilfælde vil sige dets modtagelighed for en ny åndskultur, ikke er noget, det kan afgøre med sin vilje, således som det f.eks. med denne kan afgøre, om det vil stå op eller sidde ned, om det vil råbe eller hviske, om det vil åbne eller lukke sine øjne e.l. Det afgørende for et jordmenneskes modtagelighed for en ny åndelig basis er således *ikke dets vilje*, men derimod *den bag dets vilje eksisterende åndelige kvalitet*, der igen repræsenteres af *de i dets bevidsthed førende sjælskræfter*. Disse kræfter er af højst forskellig natur hos individerne, idet de for ethvert individs vedkommende udgør *et resultat af dets samlede erfaringer eller oplevelser, dets forudgående anlæg, vaner og tilbøjeligheder, og disse er netop forskellige for ethvert individ.*

Disse kræfter vil således blive de egentlige viljeførende for individet og afstemme dets vilje for eller imod en ny åndskultur.

121. “Hellig vrede”, “retfærdig harme”

Da jordmenneskene i meget stor udstrækning netop tror, at deres medvæseners holdning til åndelige problemer kun er et spørgsmål om vilje, og derfor ikke aner, at den i virkeligheden, således som vi før påpegede, udgør et spørgsmål om udvikling eller anlæg, kommer de meget ofte til *at forgribe sig på hverandres mening om livet eller opfattelse af tilværelsen*. Sådanne væsener vil nemlig altid leve i den vildfarelse, at deres specielle opfattelse af tilværelsen, deres specielle tro og idealer er absolut “eneste saliggørende”, og føler sig i kraft heraf indigneret på sådanne medvæsener, hvis natur, erfaringer og anlæg absolut betinger, at de enten er så meget forud eller bagefter de førstnævnte væsener i udvikling, at de absolut ikke kan dele disse væseners særlige forskrifter og tro på livet og derfor er nødsaget til at være af en helt anden livsanskuelse. For at hjælpe jordmenneskene til bekæmpelse af denne uheldige indignation, der i form af intolerance, men under forklædningen “*hellig vrede*”, “*retfærdig harme*” osv. i virkeligheden har afstedkommet megen sorg og lidelse og i sin lokale natur er ligeså uberettiget og meningsløs, som hvis man fandt på at være indigneret på sådanne mennesker, der af år er yngre eller ældre end en selv, skal vi nu gå over til at belyse jordmenneskenes forskellige kvalifikationer for modtagelighed af den ny åndskultur og derved hjælpe dem til *den overvindelse af nævnte indignation, der er den absolut uundgåelige betingelse for enhver sandhedssøger, der vil opnå at møde “den store fødsel” og få kosmisk bevidsthed eller blive fyldt med “den hellige ånds” klare guddommelige sekraft og sollyse væremåde*.

122. Gruppe A og B. Kategorierne og intelligens og følelse

[...] Og da konsekvenserne heraf for store dele af jordmenneskeheden vedkommende er blevet en hel eller delvis frigørelse af dogmerne eller løsrivelse fra religionerne, bliver vi således vidne til, at samme menneskehed fremtræder for os i to store hovedgrupper. Heraf vil den ene altså udgøres af de væsener, vi lige har omtalt, og som har løsrevet sig fra religionerne, dogmerne eller den gamle verdensimpuls, medens den anden derimod består af de væsener, for hvem de nævnte realiteter endnu har sin fulde inspirationskraft, og overfor hvem *de derfor endnu er en uundværlig velsignelse*. Disse to store hovedgrupper vil her i Livets Bog henholdsvis blive betegnet som “*gruppe A*” og “*gruppe B*”. Nævnte to store hovedgruppers væsener, hvilket vil sige den samlede jordiske menneskehed, vil igen være at inddele i seks særlige kategorier. Af disse vil de tre første henhøre under gruppe A, medens de tre sidste er at betragte som udgørende gruppe B. Et hvilket som helst jordmenneske vil altså være at henhøre under en eller anden af disse seks kategorier. Disse kategoriers væsener adskiller sig fra hverandre ved deres særlige udviklingstilstand. Denne har nemlig ikke været ens for alle væsener, men har formet sig således, at nogle væsener for tiden fremtræder med en for stærkt udviklet følelse i forhold til deres intelligens, medens der er andre, hvor det modsatte er tilfældet. [...]

139. Femte afdeling. “Forbrydere”. Årsagen til de forskellige grader i karakter og moral. Vejen til “omvendelse” for femte afdelings væsener. Den retmæssige holdning overfor “forbryderne”

Vi er her i berøring med en række væsener, hvis følelsesliv er endnu mere primitivt end følelseslivet hos fjerde afdelings væsener. Medens intelligens og følelse er kombineret på en sådan måde hos nævnte afdelings væsener, at udslaget af deres primitive bevidsthedstendenser, såsom hensynsløshed, egoisme, gridskhed osv. er således maskeret og ikke giver sig værre form, end at de nævnte væsener dog hovedsageligt befinder sig på “lovens” eller “rettens” grund, *så fremtræder femte afdelings væsener under en mere utilsløret og primitiv manifestation af de samme grove bevidsthedstendenser*. Deres følelsesliv er endnu næsten på naturmenneskets stadium og giver sig

udslag i åbenlyst røveri og plyndring, ligesom de heller ikke går af vejen for mord og drab, der hvor det gøres nødvendigt for tilfredsstillelsen af deres egoistiske tendenser. De befinder sig således i konflikt med den autoriserede ret og moral, hvis love de absolut ikke frivilligt kan underordne sig, og bliver derfor fremtrædende i tilværelsen under begrebet "forbrydere". Her er naturligvis ikke medregnet sådanne individer, der under begrebet "seksualforbrydere" fejlagtigt bliver henregnet til "forbryderverdenen". Disse individer tilhører nemlig i de allerfleste tilfælde et langt højere bevidsthedsniveau end "forbryderne", men er syge eller abnorme væsener, der, i følge senere afsnit af Livets Bog, må behandles efter helt andre metoder end disse. De væsener, vi her skal omtale, er derimod fuldt ud normale individer, men er yngre sjæle indenfor civilisationen. Som det fremgår af Livets Bog, udvikler jordmenneskene sig i deres evige tilværelse fra dyreriget op gennem naturmenneskenes stadier, op gennem civilisationen og videre op til det rigtige menneskerige. På denne vandring befinder ikke alle jordmennesker sig lige langt fremme. Nogle grænser op til eller befinder sig i forgården til den store fødsel, andre er fra naturmenneskeregionen lige nået at være kommet indenfor i civilisationens område osv., og det er jo netop derfor, vi har alle de mange forskellige mere eller mindre udviklede grader i karakter- eller bevidsthedstilstande. Væsener, der således i deres nærmeste tidligere liv har tilhørt naturmenneskeregionen, men ved deres nuværende fødsel er kommet ind i civilisationen, har naturligvis ikke så let ved at indordne sig under dennes love eller foreteelser, som sådanne væsener, der har været født indenfor civilisationen i mange tilværelser. Og det er jo naturligt, at deres medfødte primitive naturmennesketilstand mere eller mindre må give sig udslag i at gå over optugtelsen, og vi har da her det, vi kalder "forbrydelse". Forbrydere er således yngre sjæle i udviklingen, som er begyndt at komme under civilisationens "opdragelse". Med hensyn til denne opdragelses natur, med dens fængsler og dødsstraffe vil der jo være meget at forandre og bringe i kontakt med den virkelige legemlige og åndelige sundhed, hvorfor vi også senere i Livets Bog skal komme tilbage til disse problemer. Blandt alle disse yngre væsener i udviklingen vil der være nogle, hvis skæbne har ligget således, at de har fået en så forceret intelligensudvikling samtidig med en så ringe følelsesudvikling, at de er ganske uden modtagelighed for religiøs påvirkning fra den gamle verdensimpuls. Disse væsener vil derfor være absolut uimodtagelige for enhver form for "omvendelse", der sker på basis af den moralforkyndelse, der for tiden manifesteres i kirker, templer, menighedshuse, på gader, stræder, i fri luft og gennem de mange religiøse sekter og trossamfund, som verden for tiden er så rig på, idet denne, i kraft af de nævnte væseners fremragende intelligensudvikling, af disse kun kan opfattes som naiv. Og det er netop derfor, at de samme væsener her er henregnet under gruppe A. Vejen til "omvendelse" eller til et mere ophøjet liv går for dem, ligesom for alle andre væsener indenfor nævnte gruppe, således absolut kun gennem livets direkte tale og den ny verdensimpuls med dens for intelligensen tilfredsstillende analyser og terminologi.

Da livets direkte tale er af en mere eller mindre robust eller blid natur, alt eftersom det er grovere eller finere afslibninger eller udformninger, den skal bevirke i individernes bevidsthed, vil alle sådanne væsener, der endnu har grovere bevidsthedstendenser, som skal afslibes, før eller senere blive genstand for den robuste side af livets tale, hvis de da ikke allerede nu befinder sig i denne. Der kan derfor ikke noksom manes til udvikling af kærlighed mod og forståelse af disse små væsener i livets skole. Ikke således at forstå, at disse skal forkæles eller fejres som rene helte, således som det nu er tilfældet med de store "bandeførere", der undertiden på ovennævnte måde bliver beundret af den uvidende hob, når de i et eller andet tilfælde har bragt politiet eller lovens håndhævere til at kapitulere; thi i så tilfælde er man nemlig med til at holde disse barnesjæle nede i livets lyssky og giftige bevidsthedssumpe, er med til at lade dem være uanende om skønnere og lykkeligere former for tilværelse. Ved en sund og naturlig optræden overfor disse væsener, ved en urokkelig tagen afstand fra deres lavere tendenser uden at hade, ved med sin egen tilværelse at foregå dem med et uangribeligt godt

eksempel, ved at forstå, at der under deres ydre hårde bevidsthedsskal, hvad enten denne nu giver sig udslag i åbenlys røveri, mord og drab eller i "det maskerede røveri" og hensynsløs udbytning, også findes et bankende hjerte for sorg og glæde, også rører sig et lille guddommeligt liv, der møjsommeligt er i færd med at bane sig vej mod lyset, er man derimod inde på den vej, der er i harmoni med det kommende fredsrige, den vej, der alene fører bort fra medskyldigheden i "forbryderverdenens" opretholdelse på jorden.

SMÅBOG 21C – Dømmer ikke

Kap. 10.   *Hvorfor vi ikke skal dømme*

Der, hvor vor næste ikke er menneskeligt udviklet, er han endnu dyrisk i sin mentalitet. Dyrisk mentalitet kan være livsfarlig for andre væsener. Derfor må man naturligvis beskytte sig imod et menneskes dyriske anslag, ligesom man beskytter sig imod farlige dyr. Men denne beskyttelse må altså ikke være i kraft af vrede eller bitterhed, hævn og had. Den må være i absolut forståelse af, at denne vor næstes handlemåde er et normalt udslag af det udviklingstrin, han står på. Det er denne beskyttelse, der ligger til grund for, at der er blevet stiftet lov- og retsvæsen, selv om dettes metoder også endnu er straffende og hævnende. Det vil engang acceptere sin næstes synspunkt og væremåde, ligesom det i dag accepterer rovdyrenes væremåde som selvfølgelig og normal for disse væsener. Og så bliver der ikke tale om at straffe sin næste for hans væremåde, men derimod tale om at skabe en betryggende beskyttelse imod de mindre udviklede menneskers dyriske eller inhumane anslag på en sådan måde, at denne beskyttelse ikke dømmer og behandler dem som forbrydere, men derimod mere eller mindre som barnesjæle i det begyndende menneskerige, altså som ufærdige mennesker. Og således må vi lære at se på vor næste, hvis hans væremåde er inhuman, og han således mere eller mindre hader og hævner, lemlæster, ødelægger og dræber, stjæler, lyver eller bedrager. At betragte ham som "forbryder" kan kun være et udslag af den almengældende overtro, at han udmærket kunne lade være at udløse disse handlinger og præstere en væremåde, ved hvilken han ikke ville komme i konflikt med lovene. Men en sådan væremåde er det, at han netop umuligt kan præstere. Det nytter absolut ikke noget som helst at straffe ham. Hans væremåde er normale udslag af det udviklingstrin, han i øjeblikket tilhører. Og der bliver han absolut midlertidigt stående. Hvis han kan tvinges til at handle anderledes, bliver denne handlemåde kun en slags dressur. Og princippet bliver således det samme som princippet i en cirkus- eller menageriforestilling.

En del af vejen mod lyset er altså dette at komme bort fra den vildfarelse, det er, ikke at se sin næstes synspunkt og hans deraf affødte væremåde ud fra hans eget åndelige ståsted. Så længe vi ikke har tilegnet os denne evne, kan vi kun eksistere som falske dommere over for vor næste. Og med den dom, vi da dømmer, vil vi selv blive dømt eller tilmålt af Gud igennem vore omgivelser.

1239. “Forbryderne” ved godt, at de får “straf”, når de overtræder samfundets love, men de kan umuligt opfatte disse love i kontakt med deres eget “retfærdighedsbegreb” eller syn på livet og overholder kun disse love i kraft af “dressur”

Nu vil man måske hævde, at “forbrydere”, “tyve”, “røvere”, “bedragere”, “plattenslagere” osv. udmærket godt ved, at det liv, de fører, er i konflikt med samfundets love, og at det derfor vil være berettiget at “straffe” alle sådanne overtrædere af disse love. Ja, det er rigtigt, “forbryderne” ved i virkeligheden udmærket, at de er i konflikt med samfundets love. Det har de fået fortalt mere end tilstrækkeligt igennem religion, stats- og retsvæsen, men denne viden er således ikke deres egen oplevelse. Dens detaljer er ikke direkte synlige for “forbrydernes” sansesæt og er således ikke i kontakt med det syn, de selv har på livet. Det er et fremmed syn, der er påtvunget dem af samfundet. De ved udmærket, at når de ikke retter sig efter dette samfundets syn, bliver de “straffet” og stemplet som “forbrydere”. Men så længe samfundets syn er et fremmed syn og således ikke er deres eget eller er i kontakt med dette, må de føle sig “uretfærdigt” behandlet hver gang, de kommer ud for fængsling og “straf”. De kan ikke se eller opfatte deres egen handlemåde som “forbrydelse”. Den var jo fuldt i kontakt med deres eget “retfærdighedsbegreb”, ligegyldigt hvad enten det nu drejer sig om “tyveri”, “bedrageri” eller det drejer sig om “hævn”. De kan således ikke betragte samfundets syn på livet som udtryk for selve livets love, således som de selv opfatter disse, hvilken opfattelse nærmest er at udtrykke i ordene “enhver er sig selv nærmest”. Når ikke alle sådant indstillede væsener trods samfundets love og bliver “forbrydere”, men holder sig nogenlunde indenfor de af disse love foreskrevne regler og synspunkter, skyldes det i stor udstrækning kun frygten for “straffen”. Disse væsener er således i virkeligheden kun “dresserede” væsener, næsten på samme måde som dresserede dyr i en cirkus.

At samfundet i en meget stor udstrækning udelukkende opretholdes i kraft af denne vedfængsel og “straf” opretholdte “dressur”, er jo forlængst blevet en almen kendsgerning.

704. At elske næsten uafhængig af hans frembringelser er at elske Gud over alle ting. Og kun den kærlighed alene er identisk med dette at dyrke Gud i “ånd og sandhed”. Og kun igennem den bliver man ét med Faderen, vejen, sandheden og livet

Disse ting, vi således skal elske vor næste over, er alle foreteelser, der kommer ind under begrebet “skabte ting”. Det bliver derved synligt, at det er det levende væsen bag manifestationerne, der skal elskes over manifestationerne. Disse kommer altså i sidste række. Det, et levende væsen kan skabe, skal således ikke være det førende i vor kærlighed til næsten, thi så er det disse skabte ting, vi elsker mere end næsten. Næsten skal jo elskes over tingene. Hvis tingene er de bestemmende for vor kærlighed til næsten, vil kun de store genier og fremragende kunstnere, der kan skabe eller frembringe vidunderlige ting i kulminerende intellektualitet, blive elsket, medens den mindre begavede eller det væsen, der kun har en lille spæd og fattig skabeevne, vil blive fuldstændig ignoreret af os. Og hvordan er det egentlig, det står til med vor kærlighed til de såkaldte “mordere”, “røvere”, “forbrydere”, “banditter” eller væsener, der i høj grad frembringer ting, der ikke er særligt i vor favør? – Er der ikke noget med at dømme, foragte og hade disse væsener? – Er det ikke her tingene, der dirigerer vore sympatier og antipatier mere end væsenet bag tingene? – Hvor bliver vor kærlighed til denne næste af? – Hvis

den er borte, vil det altså sige, at vi her står overfor et felt, hvor vi mangler kærlighed til Guddommen. At elske sin næste ganske uafhængig af tingene, uafhængig af hans udseende og frembringelser, er at sætte denne næste over tingene, det er at "elske Gud over alle ting". Og det er denne form for sympati eller stille kærlighed, der udgør dette at dyrke Gud i "ånd og sandhed". Og kun med dette forhold til sin næste vil man opdage, at man i denne og absolut kun i denne kan være stedet for den Almægtiges strålevæld. Og kun dette strålevæld alene kan være "Guds billede". Og kun dette "billede" kan være det sande lys i vore hjerter, finkle og stråle igennem vore øjne, vibrere visdommen ind i vor tale, bringe vort jeg til at forstå, vor ånd til at tilgive og vore hænder til at kærtegne og dermed stadfæste vor ånds højeste natur, den: at være et med Faderen, et med vejen, et med sandheden og et med livet.

LIVETS BOG, BIND 4

1244. Det moderne "straffende" samfund fordrer åndelig eller moralsk ensrettethed for alle mennesker og er selv den største overtræder af den lov, det med "straf" og "henrettelse" fordrer overholdt af sine indbyggere, og kolliderer derved med "kristendommen"

[...] Så længe disse "tugthuse" og "straffeanstalter" svarer til deres navn, og man indenfor disse mure endnu "straffer" vore i udviklingen fremtrædende "yngre brødre" med "vand og brød", "mørk arrest", "enecelle", "tvangsarbejde", "pryglesstraf" og andre for både sjæl og legeme direkte sundhedsfarlige foreteelser og yderligere nedværdiger og piner disse væsener ved at ikklæde dem de traditionelle "fangedragter" rent bortset fra, at man i værste tilfælde henretter eller myrder dem, da er samfundet endnu den største beforder af "hævn" og "straf", altså beforder af akkurat de samme foreteelser, som det netop dømmes og "straffer" "forbryderne" for. [...]

1246. Samfundet må lære at forstå, at de såkaldte "forbrydere" i virkeligheden ikke er "forbrydere", men "yngre brødre" i udviklingen. Hvorfor det er let og selvfølgelig for samfundets "agtværdige borgere" at være i kontakt med dets juridiske love, medens det er besværligt for "forbryderne"

Hvad skal samfundet da gøre overfor de "amoraliske" væsener eller "forbryderne?" – Samfundet skal først og fremmest lære at forstå, at "forbryderne" ikke er "forbrydere" eller "amoraliske" væsener, men er fuldstændig normale udtryk for de trin på udviklingsstigen, de repræsenterer eller tilhører, akkurat som den juridisk lovlige og ansete borger indenfor staten er det for de trin på udviklingsstigen, han eller hun repræsenterer. Der er kun den forskel, at sidstnævnte repræsenterer selve statens trin eller plads på udviklingsstigen. Statens trin er denne borgers mentale hjemstavn. Det er således noget ganske selvfølgelig for ham eller hende at være ét med statens førende moralske synspunkter, så meget desto mere, eftersom det netop er væsener af deres trin, der har skabt statens love. Helt anderledes stiller det sig jo med alle de væsener, der endnu slet ikke befinder sig på dette trin, men alligevel er født indenfor samme stats fysiske område og derfor skal underkastes statens juridiske love eller samfundsorden. Alt eftersom statens trin ligger over disse væseners udviklingstrin, vil de have vanskeliggere og vanskeligere ved at have den samme opfattelse af moral og retfærdighed som den, statens love repræsenterer, idet de organisk og dermed mentalt set er bundet til den opfattelse af moral og retfærdighed, som netop er gældende på deres eget trin. Da de således tilhører et helt andet bevidsthedsniveau, i hvilket oplevelsesevnen dikterer dem et tilsvarende andet syn på liv og væremåde end det syn, der dikteres af den oplevelsesevne, de væsener besidder, der er i kontakt med samfundets trin, betyder dette altså, at disse "yngre sjæle" i udviklingen må gøre vold på deres eget "retfærdighedsbegreb",

deres egen medfødte "moralopfattelse", hvis de skal være i kontakt med samfundets love og undgå samfundets "hævn" eller "straf" og stemplingen af deres person som "forbryder".

At livet bliver meget svært for sådanne "yngre sjæle" er naturligvis en selvfølge. De væsener, der befinder sig på selve samfundets eget udviklingstrin, og for hvem samfundslovene udtrykker netop det, de selv opfatter som "retfærdighed", kan jo sagtens være "lovlydige" og dermed "hæderlige", "agtværdige" og "gode samfundsborgere". De behøver jo kun at leve deres eget liv, følge deres egne medfødte tilbøjeligheder, der netop lige akkurat svarer til opfyldelsen af den autoriserede moral. De har en medfødt antipati imod netop de samme foreteelser som dem, staten forbyder. Hvis disse væseners "yngre brødre" i udviklingen og samfundet derimod ligeledes lever deres eget liv og opfylder det, der for dem er "moral" og "retfærdighed", bliver de, som før nævnt, "straffet" for denne levevis. De må derfor af al magt kæmpe for at være i kontakt med noget, som andre kalder "moral", "retfærdighed" og "hæderlighed", men som er ganske stridende imod deres egen opfattelse. Da de jo kun af hjertet kan acceptere en viden, der er i kontakt med deres egen "moral" eller "retfærdighedsopfattelse", bliver Kristi ord på korset om, at "de vide ikke, hvad de gøre", her til videnskabelig sandhed.

1250. Hvorfor "kosmiske analyser" er nødvendige

Ja, men til hvad nytte så denne her fremførte analyse om, at "forbrydere" ikke er "forbrydere", men er "yngre sjæle" i udviklingen, der ikke ved, hvad de gør, og dette, at "straffe" dem, er "uretfærdigt"? – Jo, den er til megen stor nytte for det væsen, der i dag begynder at elske sin næste, begynder at have så stort et intellektuelt talent, at han eller hun kan forstå livets "kosmiske analyser" eller videnskab, og for hvem det er stærkt imod at skulle være med til f.eks. at "dømme" disse "yngre brødre" til "straf", "tugt" eller anden sundhedsmæssig beskadigelse på legeme og sjæl. Så længe menneskene ikke helt forstår dette deres eget væsen, vil de autoritative myndigheders bestemmelse og opfattelse, såvel indenfor det religiøse som indenfor det rent materielle, jo nødvendigvis være deres mentale kompas eller rettesnor, selv om deres hjerte krymper sig ved, i visse felter, eventuelt at skulle være underkastet disse myndigheders autoriserede, juridiske og religiøse paragraffer. Man vil få "samvittighedsnag", hvis man ikke efterkommer eller følger disse paragraffer, ligesom man også vil få "samvittighedsnag", komme i disharmoni med sig selv, hvis man praktiserer eller følger dem. Ens mentale holdning vil således være et blafrende lys, der straks trues af et livsfarligt vindpust fra den ene side og straks fra et lige så farligt vindpust fra den anden side. Hvis man ikke når at få et tilstrækkeligt værn for sin mentale tilstand eller sit mentale lys, kan det let medføre, at man, i stedet for at være lysende med en klar flamme, bliver et lys, der kun kan ose og stinke. Det mentale lys kan kun bringes til at flamme der, hvor det værnes af en kraftig vilje. Men en kraftig vilje kan der kun være der, hvor denne vilje hviler på et absolut sikkert mentalt grundlag. Et sikkert mentalt grundlag kan der absolut kun eksistere der, hvor man fornemmer sig selv i absolut kontakt med "retfærdigheden". Denne kontakt vil igen kun kunne hvile på enten absolut "tro" eller absolut "viden". Der, hvor man ikke urokkeligt "tror" på sin handlemåde som "retfærdig", eller ikke "absolut ved", at den er "retfærdig", der kan man kun være et vaklende eller svajende siv for livets storme. Der er det, at man blandt andet udløser råbet til himlen: "Hvad skal jeg gøre for at blive salig".

Og er det ikke netop i dag således, at der er tusinder og atter tusinder af mennesker, der ikke gerne vil være soldat, der ikke gerne vil være skarpretter, ja, er der ikke mange, der ikke engang kan dræbe dyr og ikke kan nyde kød og anden grov animalsk føde, fordi det strider imod dem selv at gøre disse ting, men samtidig bliver ulykkelige, fordi de føler sig nødsaget til i mange tilfælde eller i stor udstrækning alligevel at gå med til det, fordi de autoriserede myndigheders forskrifter, juridiske og religiøse paragraffer og flokkens mening, skik og brug forlanger det og udpeger enhver, der afviger herfra, som "lovovertræder", "forbryder", "særling" eller ligefrem som et "abnormt"

væsen. For at kunne holde stand overfor en sådan modstand, må man nødvendigvis sidde inde med en vilje, der enten er rodfæstet i urokkelig "tro" på eller en tilsvarende urokkelig "viden" om, at ens synsmåde hverken er "forbryderisk" eller "abnorm", men udelukkende er "retfærdig".

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvad er åndsvidenskabens forklaring på, at nogle mennesker bliver såkaldte forbrydere og andre ikke?
2. Hvordan spiller menneskesynet ind i forhold til den sociale indsats, man vælger overfor "forbrydere"?
3. Reflekter over kunsten: ikke at dømme personen, men tage afstand fra deres evt. primitive handlinger.
4. Hvordan kan man blive stærk nok til at bryde med flokken, hvis man vil videre mod nye idealer?
5. Hvad vil hjælpe "forbrydere" videre i deres udvikling, og hvad vil ikke hjælpe?

Tirsdag

Mirakeldrengen uden hjerne

Præsentation: Videoen er på engelsk med dansk tekst, 32 min.

Da Noah Wall blev født, troede lægerne ikke, at han ville overleve. En røntgenundersøgelse af hans hoved viste, at han havde mindre end to procent af en normal hjerne.

Forældrene gav dog ikke op men trænede og stimulerede Noah i stort set hele hans vågne tid, og det viste sig, at denne "hjernestimulering" havde en meget gavnlig effekt. Fire år senere har Noah udviklet sig på den mest forbavsende måde. Filmen sætter fokus på den fysiske hjerne og hvilken funktion den eventuelt har. Britisk dokumentar fra 2016.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog, bind 1 – stk. 223, 224

Artikel – Den organiske elektricitet – stk. 1-6

LIVETS BOG, BIND 1

223. *Opfattelsen af den jordmenneskelige tilværelse som fysisk. Opfattelsen af jordmenneskets åndsoplevelser som tanker eller tankebilleder. Jordmennesket og dets fysiske legeme og samme legemes forbindelse med åndslegemerne*

Vi er her blevet kendt med, at jordmenneskets såkaldte fysiske tilstand i virkeligheden slet ikke er ren fysisk, men udgøres af en kombineret åndelig og fysisk funktion, og at den rent fysiske tilværelse i virkeligheden kun findes hos de allerførste stadier i dyreriget, hvor væsenerne endnu kun kan opleve livet i form af udefineret behags- og ubehagsfornemmelser, og dog er denne også indtil en vis grad baseret på åndelig energi, idet instinkt- og følelsesenergien jo udgør åndsenergier. Når den jordmenneskelige tilværelse ikke desto mindre almindeligt opfattes som en fysisk tilværelse, skyldes det den omstændighed, at *jordmenneskets dagsbevidsthed endnu kun bæres af dets fysiske legeme*, hvilket vil sige tyngdelegemet, som igen ved dets forbindelse med følelseslegemsfosteret *kun er basis for dets fysiske sanser*, overfor hvilke den åndelige verden jo er *absolut usynlig*. Men da den åndelige bevidsthedsfunktion hos jordmennesket endnu må henregnes til at være i sin første spæde vorden, idet dets åndelige legemer endnu ikke kan bære bevidstheden, medens den fysiske bevidsthedsfunktion hos samme væsen derimod er på sit højeste, og bevidstheden bæres af dets fysiske legeme, *overdøper denne fysiske tilværelse så at sige dets spæde åndelige tilværelse*. Og det er i henhold til dette kontrastforhold, at *åndsoplevelserne af jordmennesket kun bliver oplevet eller opfattet som "tanker" eller "tankebilleder"*, medens de i virkeligheden er ligeså realistiske genstande som de fysiske eller materielle genstande. Men når disse åndelige "genstande" af individet således ikke bliver opfattet som ligeså realistiske som de fysiske, skyldes det altså den omstændighed, at dets åndelige legemer endnu ikke er bragt frem til en sådan kulmination på de åndelige tilværelsesplaner, som dets fysiske legeme netop er bragt frem til på det fysiske plan. De fysiske oplevelser må derfor nødvendigvis komme til at dominere det pågældende væsens bevidsthed. Og så længe *åndslegemerne endnu ikke kan bære dets bevidsthed, føler det*

sig ét med sit fysiske legeme og mener, at alle dets funktioner er henhørende under dette, medens sagen i virkeligheden jo er denne, at hele dets bevidsthedsfunktion udgøres af en i kraft af forskellige legemer udløst reaktion mellem de forskellige kosmiske grundenergier.

Jordmenneskets mest fundamentale legeme udgøres således af dets fysiske legeme. Gennem hjerne- og nervesystemet er dette legeme forbundet med de åndelige legemer, der for jordmenneskets vedkommende altså kun fremtræder i fostertilstand, og gennem hvilke dets åndsfunktioner udløses.

224. *Hjerne- og nervesystemet som antennesystem for "elektriske" bølger. "Elektriske" bølger som basis for individets oplevelse af livet. Hjerne- og nervesystemet som individets "port" til den åndelige verden. Særlige centre eller komplekser i hjerne- og nervesystemet for de forskellige åndsfunktioner. Disharmoni i hjerne- og nervesystemet som identisk med "sindssyge", "åndssvaghed" og "lammelse"*

Da alle åndsfunktioner er af "elektrisk" natur, kan de kun komme til fysisk udløsning eller reaktion gennem et "lednings-" eller "antennesystem". Et sådan system har individet netop i sit hjerne- og nervesystem. Da dette system består dels af fysiske energier og dels af åndsenergier, kan det indstilles til forskellige grader af finhed og derved bringes til at sættes i kontakt med tilsvarende grader af fysiske eller åndelige energier eller energibølger. Dette vil igen sige, at individet gennem sit hjerne- og nervesystem bliver i stand til at komme i kontakt med reaktionen af den vekselvirkning mellem dets legemskultur og grundenergiene, der er den uundgåelige basis for dets manifestation eller oplevelse af livet. Denne reaktion vil altså være at betragte som en udløsning af "elektriske" energibølger, som passerer gennem hjerne- og nervesystemet. Så længe disse passerer de fysiske dele af nævnte system er de identiske med individets behags- eller ubehagsfølelser. Men da jordmennesket jo ikke bevidst kan følge sine følelser eller disse elektriske bølger længere end netop ind i hjerne- og nervesystemet, idet disse efter at have passeret den fysiske del af dette fremtræder i åndelig renkultur og herefter kun vil kunne opleves med åndelige legemer, og disse legemer hos nævnte individ kun befinder sig på det stadium, som det fysiske legeme var på, dengang der i dette endnu ikke var udviklet fysiske sanser, såsom syn, hørelse osv., kan samme individ således ikke opleve reaktionerne eller de elektriske bølger som realistiske fysiske følelser længere end netop ind i den fysiske del af hjerne- og nervesystemet. Men hinsides nævnte del fortsætter de elektriske bølger som "ikke fysiske" og vil da af det pågældende individ kun kunne opleves i forhold til, som dets åndelige legemer netop er udviklede til at kunne reagere overfor disse bølger. Men gennem disse legemer bliver de nævnte bølger ikke oplevet som fysiske følelser, men derimod som "åndelige følelser", hvilket igen jo er det samme som "tanker" eller "tankeklimaer". Hjerne- og nervesystemet udgør således individets "port" ind til den åndelige verden. Alt eftersom jordmenneskets åndelige legemer endnu er uudviklede, vil det altså være offer for den overtro, at "porten" eller hjerne- og nervesystemet er årsag til dets åndsfunktioner og er således endnu ubevidst i åndslegemerne eller de faktiske forhold. Nævnte overtro bliver yderligere stimuleret af den omstændighed, at der i "porten" til den åndelige verden findes små særlige åbninger for de særlige arter af elektriske bølger, hvilket altså igen vil sige, at der i hjerne- og nervesystemet findes særlige centre eller komplekser for de forskellige åndsfunktioner. Det førnævnte væsen vil altså være offer for den illusion at tro, at disse særlige centre eller komplekser er selve årsagen til funktionerne, medens de i virkeligheden kun udgør særlige indstillingsorganer for fysisk afsendelse og modtagelse af de tilsvarende særlige åndelige energibølger eller vibrationer. Ligesom antennen ikke er årsag til den musik eller det foredrag, der gennem et til denne knyttet radioapparat modtages, men kun udgør et center, gennem hvilket musikkens eller foredragets elektriske form kan modtages og bringes videre til apparatets andre centre og der blive omsat til sin oprindelige form, således er hjerne- og nervesystemet absolut heller ikke årsag til denne eller hin

gennem samme system forekommende synlige manifestation, men kun udgørende et afsender- og modtagersystem for reaktionerne mellem individets legemskultur og grundenergiene i form af elektriske bølger. Ligesom modtagelsen eller afsendelsen gennem et radioapparat bliver disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de enkelte dele af dets tilbehør, således bliver reaktionsforplantningerne gennem hjerne- og nervesystemet naturligvis også disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de særlige centre eller komplekser i nævnte system. Sådanne disharmonier i individets bevidsthed kendes i den daglige tilværelse under begreberne: sindssyge, åndssvaghed og lammelse.

ARTIKEL – Den organiske elektricitet

1. **Materiens fjerde stadium: den stråleformige materie eller elektricitet**

Det levende væsen er mere end et fysisk væsen. Det fysiske, vi ser, er jo slet ikke det virkelige væsen, men kun et redskab, der er bygget op. Vi ser aldrig nogen sinde selve kernen, selve det levende. Vi ser kun en refleks eller noget, dette levende frembringer. Da det levende hverken udgør den faste, flydende eller luftformige materie, må det fremtræde i en helt anden tilstand. Og det gør det også, for der findes en fjerde slags eller et fjerde stadium for materie, der hedder stråleformig materie. Denne stråleformige materie er elektricitet.

Ligesom mange andre af de store energier forekommer elektriciteten i forskellige oktaver. Der findes elektricitet i makrokosmos, i makrokosmisk oktav, som er den kraft, der lyser i vore lamper og driver kraftmaskinerne. Og så er der elektricitet i mellemkosmisk oktav, som er den kraft, ved hvilken vi er i stand til at tale, se og høre, fornemme og forstå osv. Det er den kraft, vi udløser ved hjælp af vor vilje. Og endelig er der elektricitet i mikrokosmisk oktav, som er den kraft, der behersker vore mikro-væsener: celler, molekyler og alle disse små væsener, som vor organisme består af. Det er samme princip som i tonernes verden. Her er et "A" jo det samme, om det forekommer i bas eller diskant. Vi kender til, at der er oktaver så langt op, at vi ikke kan høre det, og så langt ned, at vi heller ikke kan høre det, heldigvis, for ellers ville vi blive dræbt af den larm, universet frembringer.

2. **Den fysiske organisme er kun et forstærkeranlæg for vores bevidsthed**

Hvert levende væsen har sin egen kraft, og denne kraft er vor bevidsthed. I egenskab af at være et levende væsen eksisterer vi som en kerne, som et noget, der er hinsides alle ting. Det er ligegyldigt, hvad vi vil pege på i vor organisme, så kan vi ikke komme bag ved dette noget, som er det inderste. I dette noget samler alle indtrykkene sig, de indgår i dette noget, og dette noget udløser sin tilkendegivelse for omgivelserne. Men hele dette område, denne oplevelse og denne tilkendegivelse, foregår altså i stråleformig materie. Det vil sige, at det virkelige væsen eksisterer i en stråleformig materie, det er af elektrisk natur, det er et elektrisk væsen. Hele vor fremtræden, hele vor fysiske organisme er i virkeligheden kun et forstærkeranlæg for denne elektricitet. Når jeg taler her, er denne tale først blevet formet i min tanke, og derved er den blevet til bølgelængder. Disse bølgelængder kan forplantes videre igennem nerverne og få min tunge til at arbejde i denne bestemte funktion, og tungen siger de ord, som jeg har formet inde på det psykiske plan. Hvis jeg løfter min hånd, er der også allerede formet en bølgelængde, inden det kom til udtryk i den fysiske organisme. Alle steder i organismen er således under vor viljes kontrol, så i virkeligheden er der tale om en slags fjernstyring. Det, vi ser af hinanden, er slet ikke det virkelige væsen, det er en hel bunke materie, en hel serie af redskaber, som bliver sat i bevægelse. Og de bliver altså styret ved hjælp af vor vilje, vor tanke. Vi bestemmer jo selv, hvor vi vil se hen,

om vi skal dreje kroppen, eller om vi vil bevæge armene eller fingrene. Alt dette er en slags fjernstyring, for vi er ikke denne materie, vi er i en helt anden dimension, i en helt anden verden eller virkelighed.

3. *Menneskets inderste struktur er af elektrisk natur*

Det, der forekommer i materien, er altså ikke virkeligt, er ikke det levende. Det levende er hinsides den fysiske materie og er således et lysende væsen. Det består af en struktur, som i sig selv er ganske hævet over denne materie, og derved bliver det så at sige et flammevæsen. Derfor kan væsenet udsende flammer: dødsflammer og livsflammer, og disse udsendelser befordres i kraft af vor vilje, vore ønsker og begær, de tanker vi har. Hele tænkningens struktur er således en udsendelsestilstand, en slags radioanlæg, i hvilket vi kan forme bølgelængder, og disse bølgelængder er blevet til, før de når vort blod. De kommer igennem det psykiske nervesystem og overføres til den materielle del af nervesystemet. De forplanter sig fra den psykiske hjerne og derfra igennem nervesystemet og videre ud til den fysiske organisme.

Der udsendes altså en kraft, en usynlig strålekraft, der er bundet i særlige bestemte former. Hvis man tænker sig, at man udsender en melodi fra New York, så fungerer det akkurat ligesådan. Når et radioapparat i København bliver indstillet, så det kan modtage denne bølgelængde, sender apparatet materie ud under den kontrol og i de svingninger og former, som denne bølgelængde har, og vi hører det samme musikstykke. Det er akkurat samme princip. Vi får en idé inde i bevidstheden, og vi bringer denne idé videre i kraft af vores udsendelsesevne. Den går til vores fysiske hjerne, og derved formes den videre og overføres til den fysiske organisme. Ved den fysiske organisme kan tingene forstærkes, for den åndelige kraft er i sig selv ikke så stærk. Det svarer til, at radioens højttalere forstærker de radiobølger, man kan modtage med sin radio, for ellers kunne vi jo ikke høre den så højt og tydeligt, som vi nu kan. Sådan er det også med vores organisme. Den er i virkeligheden kun et elektrisk anlæg, og derfor bliver mennesket altså af elektrisk natur.

4. *Mentale kortslutninger*

Det er meget vigtigt at komme til at forstå dette, fordi det giver en vældig forklaring på, hvordan menneskers skæbne opstår, hvorfor de har ubehageligheder i deres daglige liv, hvorfor der er disse kedelige forhold, hvorfor der er fjendskab. Det hele kan forklares og bliver fuldstændigt synligt, når man forstår det virkelige væsens struktur. Vi ved jo, at når man bruger elektricitet til f.eks. at få lys i lamperne eller til at trække en maskine, kan der opstå kortslutninger, og det samme gør sig i overordentlig stor grad gældende i de menneskelige organismer, i de menneskelige udsendelser af tanker og bevidsthed. Umådeligt mange af disse udsendelser skaber kortslutninger. Menneskene lever i én eneste stor kortslutning. Hvordan kan man forstå og mærke det? – Når en udsendt kraft kommer til at kolliderer med en kraft, den ikke er beregnet på, vil den altid lave ravage. Således er det også med en strøm eller ledning, der ikke er, som den skal være, for så opstår der kortslutning, og lampen går ud. I den menneskelige organisme opstår tilsvarende kortslutninger. Al sygdom, al sorg, lidelse, bekymring, vrede, bitterhed, misfornøjelse, depression er simpelthen kortslutninger i det psykiske væsen. Men det kan menneskene råde meget bod på, når først de forstår det.

5. *Intet er tilfældigt, alt er logisk og planmæssigt udviklet*

Hvordan kan vi få bekræftet, at det netop er sådan? – Hvordan kan vi se, at al materie i verden, alt det, der foregår, er styret ved en elektrisk kraft og så at sige er fjernstyret? – Det kan vi se på den måde, at intet er tilfældigt, men alt er planmæssigt bundet. Inden for vort eget skabeområde, hvor vi jo har hundrede procents klarsyn, kan vi se, at intet er blevet til ved tilfældigheder. Et hus har ikke bygget sig tilfældigt, en klædning har ikke skabt sig tilfældigt. Intet som helst, selv nok så lille en ting, kan bygge sig selv op tilfældigt. I masser af tilfælde kan det se ud som tilfældighed, men det er

kun, fordi vi ikke ser andet end en lokal del af en stor proces, for der kan vi jo ikke se det færdige resultat. Men da vi i vældigt mange situationer har mulighed for at se dette færdige resultat fra naturens hånd, har vi ingen som helst grund til at mene, at det ikke også er logisk bundet der, hvor vi ikke kan se det. Vi har ingen grund til ikke at indstille os på, at det er en proces, der er i funktion, og som blot ikke har nået sit slutfacit.

Vi ser dette alle vegne. Vi kan se på kloden og på vor egen organisme. Kloden blev ført fra en ildtilstand, hvor der ikke var den mindste mulighed for, at noget formede sig, men så blev kræfterne forvandlet ved vældige vulkanske processer, og igennem millionårige epoker blev plantelivet til. Planteorganismer dannede sig, og det var begyndelsen til de redskaber, igennem hvilke det levende væsen, det stråleformige væsen, dette flammevæsen kunne komme til at opleve på det materielle plan. Denne organisme udviklede sig videre igennem den ydre påvirkning: lyset skabte øjne, lyden skabte hørelse, og de øvrige kræfter skabte alt det andet, vi består af. Alt sammen en glimrende foræring. Naturen bragte alt dette frem i vor dengang sovende bevidsthed og førte os frem til at eje den organisme, vi har i dag, og som er det mest geniale instrument, man overhovedet kan tænke sig. Nu drejer det sig kun om evnen til at passe dette instrument, den skorter det lidt på hos menneskene. Men det må de også lære.

6. *Vor organisme er kun en samling redskaber*

Alle vegne, hvor menneskene ikke griber ind, ser vi, at naturen frembringer vældige resultater, der er til velvære, glæde og velsignelse for levende væsener. Så vi har ingen grund til at være bange. Hvorfor være bange, når vi er beskyttet af så vældig en magt? – Vi ser stofferne i naturen og deres forvandlinger. Vi ser f.eks. havets brænding, og at kornet bølger en sommerdag, og at brisen bevæger løvet i træerne. Vi ser en masse bevægelser i verden, der alle sammen er bundne. Der kan ikke ske en eneste bevægelse, uden at der er en elektrisk kraft bag ved, altså en elektrisk strøm, en usynlig magt, der binder materien i bestemte former, tvinger materien i de og de kombinationer. Ved sådanne kombinationer opstod planteriget, og disse kombinationer blev igen tvunget ind i nye kombinationer med andre materier, ved hvilke den animalske organisme opstod og senere den menneskelige organisme.

Det sker alt sammen ved fjernstyring fra en usynlig magt eller kraft inde i materien. Det er ikke blot i materien, vi ikke kan se den usynlige kraft, det kan vi heller ikke i de levende væsener, men her forstår vi det bedre. Vi ved, at de har et jeg. Vi ved, at de kan tænke og have en vilje, så derfor regner vi det ikke for tilfældigt, når f.eks. et hus bygges op. Men hvis vi ikke kunne se de mennesker, der byggede huset – hvis vi kun så, at stenene lagde sig på plads – ja, så ville vi tro, at det var tilfældigt. Men vores organisme er jo også kun et redskab. Dette redskab bliver styret af en magt, vi ikke ser. Det er tåbeligt at tro, at hjernen styrer kroppen, eller at hjertet fører kroppen. Det er tåbeligt at tro, at det er ørerne, der hører, og øjnene, der ser – det er det ikke. Der er noget helt andet, der ser ved hjælp af øjnene og hører ved hjælp af ørerne. Dette noget kan skabe ved hjælp af organismen, og der er ikke nok så lille et punkt i denne organisme, som ikke er et redskab. Men når det er et redskab, kan det jo ikke være identisk med den, der bruger redskabet, for et redskab er ikke til for sig selv. En skovl, en spade eller en cykel eksisterer ikke for sig selv, de eksisterer som redskaber for et væsen, som kan benytte dem. Vor organisme er således kun en samling redskaber.

Artiklen er en gengivelse af et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. marts 1954. Foredraget blev optaget på bånd. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 26.06.2016. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 1, 2017. Artikel-id: M1870.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan beskriver Martinus bevidstheden?
2. Hvilken funktion har den fysiske hjerne?
3. Hvad er elektricitet?
4. Hvor lagres vore erfaringer og hukommelser?
5. Hvor opstår livsoplevelsen?

Onsdag

TED-talk om Utroskab, ved Ester Perel

Præsentation: *Engelsk tale og dansk tekst. 21,5 min.*

Ester Perel er psykoterapeut og forfatter specialiseret i parrelationer og seksualitet. Vi hører hende her holde en TED-talk om utroskabens historie, dens forskellige årsager og de konsekvenser den kan få i et parforhold. Flere af de udfordringer og mekanismer i det, Martinus kalder "de ulykkelige ægteskabers zone", bliver her set med en psykoterapeuts erfaring og forståelse.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Småbog 28 – To slags kærlighed – kap. 44-46, 48-53

Brev af Martinus – Kunsten at få et ægteskab til at blive lykkeligt

---

SMÅBOK 28 – *To slags kærlighed*

Kap. 44. En døende verdenspøke og en ny verdenspøkes fødsel

Ved siden af parringskærligheden udvikler der sig således en ny slags kærlighed i menneskene, som ikke har noget med ægteskabskærligheden at gøre. Og vi bliver her i disse to slags kærlighed vidne til to verdenspøker, hvoraf den ene er døende, og den anden er under fødsel. Hver af disse to epoker har sin egen livslov. Den døende epøkes livslov er parringskærlighedens lov. Det er den lov, der fordrer, at en mand skal forlade sin fader og moder og være ét kød med sin hustru, og at hustruen skal betragte manden som sin herre og være ét kød med ham. Hvis de elsker andre væsener højere end ægtefællen og har parringsakt med disse, bedriver de hor. Her er ingen alkærlighed. Her eksisterer kun parrings- eller ægteskabskærligheden, hvis objekt kun er ægtemagen og afkommet. Alt andet er denne parringskærlighed uvedkommende, ja ligefrem fjendtlig. Den ny epøkes livslov er netop lige akkurat det modsatte, nemlig dette, at man skal elske Gud over alle ting og af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. Alene denne livslov viser, at vi her står over for en ny livsepøke af en helt anden struktur. Mens den døende epøke er baseret på enpoethed og det heraf følgende parrings- eller ægteskabsprincip og det ligeledes af enpoetheden affødte talent eller egnethed til at leve i nydelsen af kundskabens træ i "syndefaldet" eller fejltagelsernes verden for derved at komme til kundskab om, hvad der virkelig er godt, og hvad der virkelig er ondt, er den ny verdenspøke baseret på alkærligheden. Men foreløbig er denne alkærlighedens epøke, der er baseret på dobbeltpoetheden, så spæd eller lidet fremtrædende, at den for den store part af jordens mennesker er ganske upåagtet, idet nævnte part af menneskene endnu ikke er bevidst i dobbeltpoetheden, men i stor udstrækning endnu kun er bevidst i enpoetheden og lever i dens parringsakt og ægteskab. Men det forandrer ikke, at den ny verdenspøkes begyndende virkninger allerede er mere eller mindre synlige hos mange mennesker over hele verden. Disse væsener er mere eller mindre degenereret ægteskabeligt set. Mange af disse væsener føler sig endnu draget til ægteskab, men kan som regel ikke gennemføre et ægteskab med den samme ægtefælle ret længe. Det søger at blive skilt fra denne for atter at gifte sig med en ny ægtefælle for atter senere at blive skilt fra denne og således fortsættende. Men der er også væsener, i hvem ægteskabsdegenerationen er så langt

fremme, at de ikke ønsker at gifte sig, men lever i kortere eller længere perioder i seksuelt samliv med partnere uden lovformelig vielse. Dernæst bliver vi vidne til væsener, i hvem enpoledheden helt er degenereret og dermed den enpoledede parringsakt. Disse væsener føler sig frastødt af ægteskabet og dets enpoledede parringsakt eller samleje. De lever derfor ugifte og har ikke seksuelt samkvem med væsener af det modsatte køn. Deres parringskærlighed er således helt degenereret. Denne degeneration hos disse væsener er de første virkninger af den ny verdensepokes indpas i deres psyke og væremåde. Ligesom den højeste ild igennem parringskærligheden blev det højeste, mest stimulerende og førende livsfundament i dyreriget og dermed for de ufærdige mennesker, således vil den højeste ild i form af næstekærlighedens kulminationsakt blive det højeste livsfundament i det færdige menneskerige. Og det er således dette begyndende alkærlighedens rige, der efterhånden får indpas i jordens menneskehed. Det jordiske menneske er således på vandring ud af dyreriget og på vej ind i det fuldkomne menneskerige, der er det samme som "himmeriges rige".

Kap. 45.   *Alkærlighedens begyndende tilsynekomst*

Da den ny verdensepokes livsfundament er alkærlighed, er det ganske naturligt, at vi mere og mere bliver vidne til dens begyndende tilstedeværelse inden for den del af menneskeheden, hvor parrings- eller ægteskabskærligheden er degenereret. Og hvad ser vi da? – Vi ser mange væsener, i hvem der forekommer anlæg for en kærlighed eller sympati, der, hvor den er i renkultur, ikke har noget med parrings- eller ægteskabskærligheden at gøre. Denne sympati er intet mindre end alkærligheden, Guds lysende ånd, der i form af "den højeste ild", som vi senere skal komme tilbage til, nu efterhånden skal afløse ægteskabs- eller parringskærligheden. Vi bliver således vidne til overordentlig mange mennesker, i hvilke denne guddommelige kærlighed kommer til syne som en begyndende evne til at elske alle væsener, også væsener af deres eget køn.

Kap. 46.   *Sabotage af Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse*

At alkærligheden er uforståelig for alle de enpoledede væsener, der endnu stærkt organisk er knyttet til parringsakten og har denne til livsfundament og ikke har nogen som helst evne til at føle det mindste gran af den allerhøjeste guddommelige sympati for væsener udover ægtefællen og afkommet, er selvfølgeligt. De kan kun føle parringssympatien for det modsatte køns væsener. Men en kærlighed, der når langt ud over dette, at elske det modsatte køn og også får sit ophav til at elske væsener af sit eget køn, kan almenheden kun opfatte som en afsporing, skønt Bibelen opfordrer til, at man skal elske sin næste, som man elsker sig selv. Derfor er livet ikke nogen stor behagelighed for de væsener, der er længst fremme i udviklingen af den kærlighed, der bringer væsenet til at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Disse væsener skal jo leve midt imellem alle de mange væsener, der endnu er organisk bundet til parringskærligheden eller syndefaldets kærlighed, denne kunstige sympati, der afføder skinsyge, jalousi, misundelse og alt andet ondt og i særlig grad får væsenerne til at føle intolerance. Allerede i mange århundreder er der født væsener med relativt stort næstekærlighedstalent, altså et talent for en kærlighed, der nåede langt ud over den kærlighed, man ellers mente var den passende at manifestere over for væsener af eget køn. Hvilke lidelser har disse intolerante og uvidende væsener dog ikke påført de væsener, i hvem den sympati eller alkærlighed, som udelukkende er verdens frelse, var ved at vokse frem og begyndte at blive til virkelighed. Og dertil kommer, at også myndighederne troede sig kvalificeret til at blande sig i denne Guddommens skabelse af "mennesket i sit billede" og straffe de væsener", der organisk var født med dette guddommelige begyndende kærlighedstalent. At disse væsener med nævnte begyndende alkærlighedstalent således blev betragtet som abnorme, som afsporede, som forbrydere eller straffbare væsener, var jo ligefrem en sabotage imod en ganske naturlig udvikling. Dette bevirkede, at disse væsener måtte leve i en skræk og rædsel for, at deres medmennesker, ja selv deres nærmeste familie,

venner og bekendte skulle opdage denne deres særlige sympatitilstand. Hvis det skete, blev de mere eller mindre udsatte for disse væseners foragt, hån og spot, ja undertiden ligefrem fjendskab og risiko for at komme i fængsel og udleveret til sladder eller nedsættende offentligt omdømme. Dette vil igen sige fordømt af den store hob, der ingen ting ved og ingen ting forstår af menneskets fortsatte udvikling ud af dyreriget, ud af det dræbende princips krigs- eller dødsterræner, ud af moselovens straffe- eller mørke gengældelsestraditioner og ind i kristendommens altomfavnende, lysende kærlighedsepoke.

Kap. 48. De ulykkelige ægteskabers zone

Den foran beskrevne forfølgelse er som før nævnt nærmest at betragte som sabotage imod den ny evnes udvikling. Og dette har da også bevirket, at denne begyndende guddommelige evne undertiden er blevet mere eller mindre afsporet og derved har ført væsenerne ind på abnorme seksuelle baner, der har affødt stor sjælelig og fysisk lidelse for de pågældende væsener. Men nævnte guddommelige evne kan trods alt ikke standses i sin udvikling. Den vokser videre og afføder de sympatiforbindelser imellem væsenerne, vi kender under begrebet "venskaber", der i virkeligheden er baseret på begyndende alkærlighed. Men disse venskaber er i mange tilfælde med til at få ægteskaberne til at opløses for de pågældende væsener. En gift mand, der befinder sig i et stærkt venskab med en kvinde uden for hans ægteskab, eller en gift kvinde, der på lignende måde befinder sig i et stærkt venskab med en mand uden for hendes ægteskab, kommer meget let i en sådan situation, at ægteskabet for de pågældende væsener går i forfald og må opløses. I mangfoldige tilfælde fører sådanne ægtefællers venskab med personer af modsat køn uden for ægteskabet til seksuel dragnings imod vennen, eller fra vennen imod ægtefællen. Dette fører som oftest til ægtefællens utroskab imod sin ægtefælle og dermed til hor sammen med vennen. Dette fører så igen som regel til skilsmisse, til sorg og lidelse for den svigtede part. Vi ser her, at ægteskabet hos mange mennesker ikke mere tages virkelig alvorligt, og at de ikke viger tilbage fra at være utro og fra at bedrive hor. Andre mennesker indlader sig i det ene ægteskab efter det andet, ja nogle endog i hele serier af ægteskaber, der efterhånden opløses ved skilsmisse.

I et overordentlig stort område inden for jordens menneskehed er ægteskaberne således i degeneration og opløsning. Mange mennesker lever her i utroskab og hor ganske uden hensyn til deres legale ægteskab og vielsesattest, uden hensyn til den sorg og skuffelse, dette afføder hos de svigtede parter. De avler børn uden at være gift og svigter derved i mange tilfælde også disse, så børnene ikke får et normalt hjem eller opdragelse. Vi må udtrykke denne de ufærdige menneskers livsepoke som "de ulykkelige ægteskabers zone". Denne ægteskabelige degeneration skyldes altså den begyndende alkærlighed udvikling i væsenet. Denne begyndende højere sympati kan gå i kontakt med parringskærligheden. Og med denne nye sympatievne tilknyttet parringssympatien bliver sidstnævnte i en tilsvarende grad overdimensioneret og væsenets seksuelle drift tilsvarende forstærket. Parringssympatien er nu ved sin iblanding af den begyndende alkærlighedssympati ikke mere i normal ægteskabelig renkultur. Væsenet føler nu ikke blot sympati for sin ægtefælle, men føler også i kraft af denne sympatis iblanding af den begyndende alkærlighed en tilsvarende begyndende sympati for væsener uden for ægteskabet. Og her møder vi livets egen invitation af væsener til en ny form for "nydelse af kundskabens træ". Her er et stort felt, hvor væsenerne endnu har tilbage at lære, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Den i parringssympatien iblandede spæde næste- eller alkærlighedssympati bevirker, at væsenet ikke kan få den herved forstærkede seksuelle hunger tilfredsstillet inden for ægteskabets afmålte seksuelle område. Og med den begyndende næstekærlighed dannes der let de førnævnte venskaber, der i mangfoldige tilfælde får ægtefæller til at være utro i ægteskabet, hvilket som regel fører til ægteskabets opløsning og de hermed følgende sorger og lidelser. Vi ser, at jordmenneskeheden i så stor en udstræk-

ning er fyldt med ulykkelige, fraskilte ægtefæller og ulykkelige og dårligt stillede børn fra skilsmisseægteskaber, og væsener, der ikke mere egner sig for ægteskab, væsener, der lever i permanent hor både her og der, at det derved bliver synligt, at ægteskabet eller den dyriske parringstilstand for længst er begyndt at degenerere eller opløses. Men alkærligheden fortsætter med at udvikles i væsenet, og efterhånden – som følge af de lidelser og den karma, som dets ægteskabelige svigten og utroskab har affødt – bliver denne parrings- eller ægteskabskærligheden overlegen og bringer væsenet til lidt efter lidt at elske sin næste som sig selv. “Kundskabens træ” har her lært os, at det er i strid med ægteskabsloven at være utro og bedrive hor eller at have parringsakt med væsener uden for ægteskabet. Det er naturligvis også umoralsk at give højtidelige løfter i andre alvorlige ting, der skaber sorg og lidelse, hvis løfterne brydes. Så længe et væsen indlader sig i ægteskab, må det absolut indordne sig under ægteskabets kosmiske lov. Ved overtrædelse af denne lov, kan man absolut ikke undskylde sig med, at man er højere udviklet og ikke kan indordne sig under ægteskabets moral og love. Det er ikke udtryk for en virkelig og absolut næstekærlighed, når man kan nænne at være utro, nænne at svigte både ægtefælle og eventuelle børn i ægteskabet, kan nænne at ødelægge hjemmet blot for at indlade sig i seksuelt samliv med en ny partner. Dette hører altså sammen mere eller mindre ind under djævlbevidstheden. Det er heller ingen undskyldning, at en masse andre mennesker begår de samme overtrædelser af de store og evige livslove.

Kap. 49.   *Ægteskabsmoralen*

Det er rigtigt, at det er meget svært for menneskene, i hvem den ny følelse eller alkærligheden er så langt fremme, at den kan skabe sympati eller venskaber mellem ægtefæller og væsener af modsat køn uden for ægteskabet. Disse venskaber mellem gifte mennesker og mennesker uden for ægteskabet behøver absolut ikke at være umoralske. De kan endog i visse tilfælde være overordentligt stimulerende og opmuntrende for vedkommende parter. Men det er naturligvis en urokkelig betingelse, at parterne uden for ægteskabet absolut ikke føler sig seksuelt draget til ægtefællerne og ligeledes, at ægtefællerne heller ikke føler sig seksuelt draget til væsenerne eller vennerne uden for ægteskabet. Hvis et væsen uden for ægteskabet er så langt fremme i alkærlighed, at det føler det som højst umoralsk at gøre seksuel tilnærmelse til en ægtefælle af modsat køn, og ægtefællen af modsat køn heller ikke har nogen seksuel dragning til vennen af modsat køn uden for ægteskabet, kan venskabet mellem en ægtefælle eller et gift væsen, og et ugift væsen af modsat køn være endog meget lykkeligt for alle parter. Moralens er således urokkelig den, at mennesker, der har indgået ægteskab, naturligvis må holde deres forpligtelse over for deres ægtefælle og eventuelle børn i ægteskabet. Kan de ikke holde denne deres forpligtelse og være tro i ægteskabet, egner de sig ikke mere til ægteskab. Det vil være mere til ulykke end til lykke for dem at gifte sig. Det kan ikke være kærligt at indlade sig i et ægteskab, hvis man ikke mere har talent for at kunne overholde ægteskabsloven og gøre samlivet lykkeligt for den anden part i ægteskabet og de eventuelle børn. Skilsmisse eller et ægteskabs opløsning bør kun finde sted i en situation, hvor væsenerne er så psykisk forskellige, at de ikke kan bringes til at leve i harmoni med hinanden og derfor dagligt lever i ufred. Da er det bedre, at parterne skilles som venner end at leve videre sammen som fjender.

Kap. 50.   *Enpoletheden og “nydelsen af kundskabens træ”. Dobbelpoletheden og “nydelsen af livets træ”*

Vi har allerede i det foranstående berørt, hvorledes de ufærdige menneskers parrings- eller ægteskabstalenter er degenererende. Vi omtalte hvorledes denne degeneration skabte ulykkelige ægteskaber. Men denne enpolethedens degeneration fortsætter stadig og bringer væsenerne helt bort fra den enpoledede parrings- og ægteskabstilstand. Tusinder af mennesker fødes og lever hele deres liv som ugifte. De har ingen dragning til den enpoledede parringsakt, altså parringsakten mellem hankøn og hunkøn. Det betyder ikke, at trangen til oplevelsen af “den højeste ild” også er

visnet helt i de pågældende væsener. Tværtimod, den vokser stadig med alkærlighedens udvikling. Alkærlighedsorganerne eller de sympatiske anlæg skal jo videreudvikles til en helt anden form for udløsning af "den højeste ild". Vi skal komme tilbage til det færdige eller fuldkomne menneskes oplevelse af den højeste ild. Dette væsen skal jo hverken have forelskelse eller seksuel besættelse eller kunstig kærlighed for sin oplevelse af den højeste ild. Det behøver ikke den kunstige kærlighed, da det har den virkelige eller absolutte alkærlighed. Men under degenerationen af den enpolede form for udløsning af den højeste ild begynder alkærligheden at afføde trang i væsenet til en kulminationsudløsning med et andet væsen. Men da trangen nu ikke mere er enpolet, er det ikke mere det modsatte køn, der er objektet for denne trangs udløsning. Det vil igen sige, at manden drages ikke mere seksuelt imod kvinden, ligesom kvinden heller ikke mere seksuelt drages imod manden. Hvem drages de da imod? De drages imod et andet væsen og en situation, der mere og mere udløses af den i væsenet begyndende alkærlighed. Alkærligheden træder her i stedet for den i væsenet nu degenererende eller døende kunstige parringssympati eller forelskestilstand, hvis objekt kun kan være et væsen af modsat køn. Når mandens seksuelle trang ikke mere er rettet imod kvinden, og kvindens seksuelle trang ikke mere er rettet imod manden, bliver det naturligt, at de drages imod væsener af deres eget køn. Den højeste ild i sin nye på alkærligheden baserede psykiske struktur drager altså ikke på nogen som helst måde væsenerne seksuelt imod det modsatte køn, ligesom den heller ikke er en kunstig sympati, forelskelse eller besættelse, men udelukkende er ren kærlighed. Derfor kan der, der hvor væsenerne er helt fri af enpolet, og deres seksuelle indstilling helt befordres af dobbeltpolet, ikke opstå nogen som helst form for det såkaldte "onde". Her kan hverken opstå skinsyge, jalousi, misundelse, had eller hævnfølelse, der kan ikke opstå mord eller drab hverken på dyr eller mennesker. Alle elsker alle, og alle dobbeltpolede mennesker kan udløse den højeste ilds alkærlighedskontakt med alle tilsvarende dobbeltpolede mennesker. Den på alkærligheden baserede højeste ild giver væsenet oplevelsen af at være et med Gud i alle livets situationer takket være det mørke eller den lidelse og den heraf opnåede visdom og forstand, som enpoletens epoke giver væsenerne. Det var "nydelsen af kundskabens træ", der gav dem oplevelsen af, hvad der var godt, og hvad der var ondt. Efter at have lært det og overgået til dobbeltpolet var de blevet prædestineret til en tilværelse, i hvilken de aldrig nogen sinde kunne tage fejl og derfor heller aldrig kunne få lidelse eller mørk skæbne. Her nyder væsenerne det højeste lys i deres højeste åndelige tilværelse i dagsbevidst samliv med Gud. Det er dette samliv med Gud, der udtrykkes under begrebet "nydelsen af livets træ".

Kap. 51. Alkærlighedens fødselsveer

Før menneskene i udvikling når frem til det foran nævnte stadium som de færdige eller fuldkomne "mennesker i Guds billede efter hans lignelse" og dermed lever i "nydelsen af livets træ", har de en meget tung vej igennem livet. Det bliver særligt mørkt for de dobbeltpolede væsener, når denne deres dobbeltpolet begynder at give sig så stærke udslag, at de pågældende væsener ikke mere kan skjule denne deres tilstand. Jordens store almenhed er endnu totalt ukendt med denne menneskenes udvikling af en ny form for oplevelse af "den højeste ild". Den forstår ikke, at to væsener af samme køn kan have dybtgående sympatisk følelse for hinanden, ja tilsyneladende som om de var mand og hustru. En sådan sympati vækker det tidligere omtalte dyriske urinstinkt, der får dyrene til at dræbe deres abnorme og hjælpeløse medvæsener. Dette urinstinkt eller denne antipati mod det abnorme er stadig til stede hos de meget primitive enpolede mennesker og får disse til at føle en overordentlig stor antipati og forfølgelsestrang imod væsener, hvis kærlighedsevne får dem til at føle en større eller mindre sympati for væsener af deres eget køn. Ja der blev ligefrem lavet straffelove, efter hvilke disse begyndende kærlighedsvæsener kunne straffes for deres sympati eller kærlighed til deres eget køn. [...]

Kap. 52. De begyndende dobbeltpolede mennesker

Med hensyn til de begyndende dobbeltpolede mennesker er de naturligvis endnu meget ufærdige. De befinder sig så at sige i deres første spæde dobbeltpolede tilstand. Da de endnu er en slags fostre, repræsenterer de ikke den store fuldkommenhed og skønhed, som de senere vil komme til at repræsentere som færdige mennesker i "Guds billede efter hans lignelse". Mange bærer præg af den vanskelige og pinefulde tilstand, de på grund af almenhedens uforstand og den heraf følgende store antipati og forfølgelse udsættes for. Denne forfølgelse er ikke blot den politi- og retsforfølgning, der i værste tilfælde forekommer, men det er også i høj grad den foragt, antipati og bagtalelse, som de dobbeltpolede mennesker bliver udsat for fra uvidende medmenneskers side. At denne forfølgelse ikke er gået sporeløst hen over disse væsener, er ganske naturligt. Vi ser da også nogle af disse som forkuede og meget unaturligt generte væsener. Vi ser andre dobbeltpolede væsener, hvor poludviklingen er kommet helt ud af balance. Vi ser derfor mænd, der er blevet alt for overdimensioneret feminine. Og vi bliver vidne til kvinder, der er alt for overdimensioneret maskuline. Vi ser andre, der er havnet i fejlagtige seksuelle baner, perversiteter, pyromani og kleptomani og lignende skader i deres polsystem. Der foreligger endnu flere abnorme typer, men her må vi henvise til vore hovedværker "*Livets Bog*" og "*Det Evige Verdensbillede*". Her skal vi blot lige antyde, at de dobbeltpolede væsener, på grund af disse abnorme tilstande og ligeledes på grund af den større eller mindre sympati eller kærlighed, de udviser over for deres eget køn, som vi før har bemærket, slet ingen forståelse finder hos den store almenhed, hvis væsener endnu ikke er bevidst i dobbeltpoletheden og derfor ikke kan fatte eller forstå den som en normal foreteelse. På grund af de dobbeltpolede væseners ufærdige tilstand opfattes de af almenheden nærmest som pariaer under fællesbetegnelsen "homoseksuelle". Vi vil derfor her gerne gøre opmærksom på, at det virkelig fremskredne dobbeltpolede væsen i renkultur besidder en overordentlig finfølelse og fremragende næstekærlighed. Dets dobbeltpolede natur er så fin og skolet, at den aldrig er til gene for nogen, ja er endog for udenforstående vanskelig at opdage. Nævnte væsen er naturligvis ugift, men der forekommer tilfælde, hvor et sådant væsen lever i dybt intimt venskab med et andet ligesindet dobbeltpolet væsen af samme køn. Som regel er de meget intellektuelle og undertiden genier af stor kunstnerisk begavelse, er ofte forbilleder for andre mennesker. Ydmyghed og beskedenhed er meget fremtrædende hos disse væsener. De er væsener, der ikke er langt fra det store indvielsesstadium eller "den store fødsel", og de vil med den opnå permanent "kosmisk bevidsthed", der er det samme som "kristusbevidsthed". Efter denne indvielse er de blevet til det færdige "menneske i Guds billede efter hans lignelse".

Det er igennem alkærlighedens udvikling, at menneskeheden skal frelses. Det vil derfor være tåbeligt og kultur- og livsødelæggende at forfølge, straffe, håne og ringeagte de væsener, der allerede har næstekærligheden som fremragende talent i væremåden. Det er en sabotage imod verdensgenløsningen og dens udøvere og dermed en sabotage af Guds skabelse af "mennesket i sit billede efter sin lignelse". Uden alkærlighedens talent i menneskenes væremåde vil julens fred og store velbehagelighed aldrig nogen sinde blive til kendsgerning for jordens menneskeheden. Hele Kristi mission og tale om næstekærlighed, hele hans korsfæstelse, lidelse og død ville da ikke være til nogen som helst nytte. Ligeledes ville hans disciples og de mange første kristne menneskers martyrium være totalt spildt og dermed meningsløst. Hvad med de millioner af præsters alkærlighedsstimulerende forkyndelser fra alverdens kirker og templer igennem tusinder af år? Er det ikke stråler fra Guds ånd i skabelsen af "mennesket i hans billede efter hans lignelse"? Er det ikke en genklang af Guds evige røst i mørket: "Der vorde lys"?

Kap. 53.   *Guds ånds strålevæld i det færdige "menneske i Guds billede efter hans lignelse"*

Når alkærligheden skal afløse parrings- eller ægteskabskærligheden og dermed parringsakten, som jo er den allerhøjeste stimulans i dyreriget og i de ufærdige menneskers liv, og disse væsener ikke mere fremtræder i form af hankøn og hunkøn, hvordan vil Guds ånd i form af "den højeste ild" da komme til udløsning i disse væsener? Kan alkærligheden i sig selv være stimulans eller livslystbefordrende nok, uden at væsenerne igennem den kan opleve en alkærlig hedens kulminationsakt med et andet væsen, ligesom væsenerne igennem ægteskabskærligheden kunne opleve dennes kulminationsakt i form af parringsakten? Naturligvis vil Guds ånds tilstedeværelse i form af "den højeste ild" ikke forekomme i mindre grad her i det færdige menneske end den, hvori den forekommer hos dyret og det ufærdige menneske, tværtimod. Mens "den højeste ild" i dyreriget kun kunne udløses i en lynglimts eller øjebliksoplevelse baseret på en kunstig sympati, er den her i det rigtige menneskerige baseret på selve den absolutte og virkelige alkærlighed, der jo er dens hovedfundament. Den befordres af væsenets dobbeltpoethed, der bevirker, at væsenernes sympati hverken er forelskelse eller besættelse, men er alkærligheden i absolut renkultur. Den er ikke som parringskærligheden, der er baseret på genelskelse eller på at eje eller have eneret på objektet for dens udfoldelse. Væsenerne er ikke bundet til noget modsat køn, da et sådant ikke eksisterer her. Her er væsenerne hverken hankøn eller hunkøn. De er totalt suveræne og frie væsener. De har ikke mere noget som helst dyrisk i sig. De er udelukkende mennesker i renkultur. Her er ingen egoisme, skinsyge, jalousi, misundelse eller intolerance. I den totalt dobbeltpoede bevidsthedsstruktur og væremåde kan tankeklimaer af denne art umuligt forekomme. Væsenerne her er jo færdige "mennesker i Guds billede efter hans lignelse". Derfor er der her mulighed for, at Guds ånd i form af "den højeste ild" af disse væsener kan opleves som en permanent salighed, befordret og vedligeholdt af disse ophøjede væseners udløsning af deres alkærligheds kulminationskontakter med hverandre. Disse væsener rummer kun alkærlighed for hvem som helst, de møder, hvilket vil sige: "færdige mennesker". Her forekommer jo ikke andre menneskevæsener. De kan derfor i denne fuldkomne verden kun møde færdige mennesker ligesom dem selv. De er altså fuldkomne, dobbeltpoede væsener. Der findes derfor her ikke nogen som helst form for ægteskabskærlighed eller dyrisk parringsakt. Den enpoede højeste ilds organtilstand er for længst degenereret, og dens parringsorganer er her kun rudimenter. Vi er her hævet over enpoetheden og dermed over dyrets verden. Vi er i lysets verden blandt lysets væsener. Vi møder her kun det fuldkomne menneskeriges, visdomsrigets og intuitionsrigets allerhøjeste tankearter, forgyldte i alkærlighedens altomfavnende evige lys. Men dette lys ville hurtigt blive kedeligt, hvis ikke Guds hellige ånd i form af en tilpasset højeste ild i disse væsener gjorde det muligt for dem at opleve en kærlighedskulminationsakt med et hvilket som helst andet af disse deres medvæsener i lyset. Denne alkærlighedens kulminationsakt kommer til manifestation gennem to færdige menneskers gensidige kærtegnsudløsning. Her vil et kys, en omfavnelser, et varmt håndtryk eller en anden mild og gensidig berøring af hinandens organisme eller legeme være i stand til at frembringe den guddommelige lysoplevelse af "den højeste ild" eller lyset fra Guds evige ånds strålevæld, som tidligere i en meget begrænset form kom til udløsning i de enpoede væseners parringsakt. Denne oplevelse af alkærlighedens højeste lys udgør for de to parter den absolut største og mest gennemtrængende behags- eller salighedsfølelse, der overhovedet eksisterer. Igennem udviklingen af den totale og fuldkomne alkærlighed og dobbeltpoethed er de færdige menneskers organismer blevet så forfinede i føle- eller fornemmelsesevne, at de pågældende mennesker kan opleve "den højeste ild" i renkultur igennem hele organismen under kærlighedskulminationsakten. Og for de færdige mennesker, der ikke mere inkarnerer i fysisk materie, foregår den nævnte ophøjede kærlighedskontakt mellem de to parter ved en gensidig overskygning af hinandens aura, hvorved

Guds ånds evige lys da kommer til gennemstråling af parterne som livets allerhøjeste salighed. Og med denne livets allerhøjeste ild eller Guds hellige ånd i psyke og væremåde er Guds plan med det levende væsen fuldbragt. "Mennesket i Guds billede efter hans lignelse" lyser og funkler, ét med Gud på tidens og rummets evige himmel.

BREV AF MARTINUS – *Kunsten at få et ægteskab til at blive lykkeligt*

Kære fru NN!

Dette for venligst at sige Dem mange tak for sidst og for Deres venlige hilsen fra Aalborg.

Jeg håber, at De befinder Dem godt. Ganske vist forekommer det mig, at der nu igen er en lille knude på tråden mellem Dem og Deres mand; men jeg vil dog oprigtigt håbe, at De dog efterhånden må lære at forstå hinanden. To så udviklede mennesker skulle jo nok kunne finde en form, hvorunder de kan få det bedst mulige ud af livet. Jeg kan jo kun se, at De og Deres mand hver for sig er to udmærkede mennesker, og det undrer mig meget, at De trods dette alligevel faktisk kommer til at gøre hinanden sorg.

En ting er det meget nødvendigt at huske på her i denne ufuldkomne og egoistiske verden, nemlig dette, at ingen mennesker kan få sine ønsker helt tilfredsstillet og navnlig ikke i et ægteskab. Her vil der altid være et og andet hos den anden part, som ikke opfylder de krav eller idealer, man i forvejen havde forestillet sig. Men disse skuffelser er jo kun til for at forædle og udvikle mennesket, vænne det til at forsage. Igennem disse ting trænes ægtefællerne jo op til tilsidst at blive store mennesker, hvis de da tager kampen op.

Nogen natside vil der således altid findes i ethvert ægteskab. Og denne natside kan absolut ikke oplyses ved noget andet lys end parternes egen gensidige sympati eller kærlighed til hinanden. Kunsten at få et ægteskab til at blive lykkeligt består jo kun i at kunne forstå tingene fra modpartens side og som følge heraf i stor udstrækning udfolde tålmodighed og tolerance, ikke på nogen som helst måde at få lyst til at trodse, vise uvilje eller gengældelse mod den anden parts ufærdige sider. Husk disse er jo kun udtryk for noget i dennes natur, som denne ikke magter. Og al vrede herover er jo i sin natur ganske uretfærdig.

Naturligvis kan et samliv være så graverende, at det kærligste vil være, at hver part går sin vej. Dette vil således særligt være tilfældet, når der er tale om ligefrem legemlig vold, drukkenskab, dovenskab, ødelæggelsen af økonomien ved spil og udsvævelser. Men kære fru NN, noget sådant forekommer dog ikke i Deres ægteskab. Og yderligere har Forsynet gjort Deres ægteskab til ramme om det yndige lille væsen, som De og Deres mand har fået til mission at være forældre for. Heri ligger også en forpligtelse, der helst skal opfyldes på bedste måde, selv om det måske tit kan koste tårer.

Men til gengæld kan et sådant lille væsen også tilsidst blive et ægteskabs største lysende solstråle.

Livet fordrer mange ting af ethvert væsen, men bliver disse fordringer opfyldt, så giver det også tilsidst over hundredefold af kærlighed og velsignelse tilbage.

Jeg ved ikke, hvilke ufærdige sider Deres mand har, men det forekommer mig ikke, at han har nogen af de af den førnævnte voldelige art, såsom drukkenskab, dovenskab, spil og udsvævelser, men tværtimod elsker at hygge og hæge om Deres fælles lille hjem samtidigt med, at han, hvad der er det allervigtigste, elsker Dem meget højt, selv om han måske til tider har svært ved at vise det helt. Men de tårer, jeg

har set i hans øjne, lyver ikke.

Når jeg har følt mig tilskyndet til at skrive alt dette til Dem og på en måde har gjort mig til defensor for Deres mand, så må det naturligvis ikke opfattes som udtryk for, at jeg føler Dem som den skyldige i genvordighederne, og Deres mand som et lysende ideal. Men da jeg sætter så stor pris på Dem begge to, kan jeg kun være Deres mands defensor over for Dem akkurat på samme måde, som jeg er Deres defensor over for Deres mand. Det ville være imod min natur at optræde som en partisk dommer for den ene imod den anden.

Da jeg ved, at De sætter pris på mine råd og vil bestræbe Dem for at forstå mig rigtig, har jeg her påpeget nogle ting, som det, i en så alvorlig sag som et ægteskab, lønner sig at tænke dybt og alvorligt over. Det er kun et lille forsøg på at være med til at skabe lys i det gråvejr, som jeg så nødigt vil have, at to af mine så kære venner stadigt skal være indhyllet i.

Men skal det trods alt alligevel komme til skilsmisse mellem Dem og Deres mand, så lad det ske i venskab eller fredsommelighed. En skilsmisse behøver ikke at betyde uvenskab eller fjendtlighed. Den kan udmærket være en kærlig overenskomst.

Med min kærligste hilsen til hele familien.

Martinus

Artiklen er en gengivelse af et brev fra Martinus, dateret 3. marts 1938. Titel, renskrift og ny retskrivning af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 01.04.2017. Artikel-id: M31615. Bragt første gang i *Kosmos* nr. 3, 2018.
© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Se eventuelt en introduktion til den af Martinus beskrevne seksuelle polforvandling på 13 minutter på følgende link: <https://vimeo.com/107389399?from=outro-embed>

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvilke konsekvenser har den tiltagende polforvandling ifølge Martinus? Se evt. kap. 44 i "To slags kærlighed".
2. Reflekter over, hvorfor Martinus bruger udtrykket "kunstig" i forbindelse med forelskelse og parringskærlighed?
3. Hvordan ser du på en af Esther Perels pointer, nemlig at årsagen til utroskab er en længsel efter at 'genopfinde' sig selv?
4. Hvilke tendenser ser du angående den voksende næstekærlighed – i samfundet generelt og når det gælder parforhold og seksualitet?
5. Hvilke tanker og refleksioner vækker Martinus brev: Kunsten at få et ægteskab til at blive lykkeligt?

Torsdag

Ayham Ahmad – et klaver, en helt, en krig

Præsentation: Arabisk tale med svensk tekst og speaker, 30 min.

Ayham Ahmad blev født som statsløs palæstinenser i en flygtningelejr i Syrien. Han lærte at spille klaver og ville bruge musikken som hjælp for sine medmennesker. Ayham blev til sidst nødt til at forlade sin familie og flygte til Tyskland. Der kan han udøve sin musik til glæde og trøst for bl.a. andre flygtninge. Han har fået en international Beethovenpris for at have givet stemme til verdens flygtninge.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog, bind 7 – stk. 2408

Artikelsamling 1 – Art. nr. 10 – stk. 1-7 – Moralsk uddannelse

Småbog 13 – Juleevangeliet – kap. 21

Det Evige Verdensbillede, bind 6 – Symbol nr. 91 – stk. 91,7

LIVETS BOG, BIND 7

2408. *Hvad er det, der får mennesket til at bruge sin intelligens i “det ondes” eller i “det godes” tjeneste?*

For at få tilegnet sig forståelsen af de kosmiske analyser og dermed af livsmysteriets løsning, kræves der ikke blot intelligens. Intelligens alene kan ligeså godt bruges til at skabe raffinerede planer, ved hvilke man kan udnytte sin næste på egoistisk måde eller hævne sig på ham, ligesåvel som man kan bruge intelligensen til at skabe de mest glimrende planer, ved hvilke man på bedst mulig måde kan tjene sin næste og dermed skabe en fuldkommen væremåde. Og her er det, at vi kommer til spørgsmålet: Hvad er det, der får væsenet til at anvende sin intelligens i det godes eller det ondes tjeneste? – Svaret herpå kan udelukkende kun blive dette, at væsenets anvendelse af sin intelligens enten i det godes eller i det ondes tjeneste afhænger af den kapacitet, som dets humane evne eller sympatiske anlæg er udviklet til at kunne præstere. Medens intelligensen kan udvikles ved erfaring og undervisning, kan humaniteten ikke udvikles ved undervisning. Den kan udelukkende kun udvikles ved lidelseserfaringer. Alle sygdomme, ulykkelige skæbner eller tildragelser, sorger og bekymringer osv. som væsenet i tidligere liv har gennemgået, efterlader i væsenets nuværende liv en ubevidst hukommelse om disse tildragelser. Dette vil igen sige, at væsenet fornemmer det slet ikke som hukommelse. Rent fysisk, hjernemæssigt kan det naturligvis ikke huske noget som helst fra sine tidligere liv. Al smerte- eller lidelseserfaring bliver på det åndelige eller psykiske plan omdannet til en evne til i bevidstheden at danne, ikke blot et rent intelligensmæssigt, men også et følelsesmæssigt eller sjæleligt billede i ens inderste “selv” af de lidelser, man bliver vidne til, at ens næste mere eller mindre martres under. Idet væsenet således med denne evnes udvikling, ikke blot rent hjernemæssigt eller teoretisk, men også i sin egen følelsesevne kan fornemme sin næstes lidelser og blive ligeså bevidst i disse som i sine egne eventuelle lidelser, afføder denne evne i væsenet en lyst til at hjælpe vedkommende næste ud af hans lidelse eller nød. Det er denne evne, der bevirker, at vi kan føle medlidenhed med andre væsener, der befinder sig i ulykkelige tilstande. Hvis et menneske endnu kun er udviklet til kun at kunne begribe sin næstes

lidelse med hjernen, men ikke med hjertet, hvilket vil sige, den humane følelsesevne, føler det ikke nogen som helst trang til at hjælpe sin trængende næste. Her er de sympatiske anlæg endnu så begrænsede, at de i virkeligheden kun kan udløse den rent paringsmæssige sympati til ægtefælle, afkom og familie.

ARTIKELSAMLING 1 – ART. NR. 10 – *Moralsk uddannelse*

10.1 *Vi er ved at opleve vor moderne civilisations undergang og skabelsen af en ny kultur*

“Moralsk uddannelse” er et emne, alle i særlig grad kan have brug for. Vi befinder os midt i en periode, hvor vi er i færd med at forandre os fra en kultur til en anden. Hver kultur har sin særlige moral, sine særlige forskrifter, som efterhånden bliver udlevede, bliver forældede, hvorved samme kultur degenererer og går til grunde. Vi har således gennem historien set, den ene kultur efter den anden gå under. Og nu er vi ved at opleve vor egen moderne civilisations undergang. Vi er ved at gå fra den gamle kultur og ind i en ny. Denne nye kultur er begyndelsen til det “rigtige menneskerige”. Vi forandrer os stadig fra den ene dag til den anden. Naturen bliver efterhånden vor eneste og mest sande læremester. Naturen viser sig nemlig at være bevidsthedsenergi, afslører en intelligensmæssig påvirkning af, eller henvendelse til os, der langt overgår den påvirkning, vi ellers er ude for fra vore medvæseners side, og bliver således den eneste virkelige og sande præst. Og jo før man kommer til forståelse af, at der gennem naturens umådelige kræfter og virkemidler afsløres planmæssighed eller intelligens, desto bedre er det, thi desto før kommer man til erkendelse af, at der eksisterer en Guddom bag det hele, thi intelligens kan umuligt eksistere uden at være identisk med en egenskab ved et levende væsen. Udviklingen af denne erkendelse befordres altså af den daglige oplevelse af lidelse, sorg og ulykke såvel som af velvære, glæde og lykke i forbindelse med teoretisk undervisning og vejledning fra erfarne ældre medvæsener i livet. Og det hele bliver således tilsammen en eneste stor “moralsk uddannelse” af væsenerne.

10.2 *Den, der vivisekterer dyr, mangler medlidenhedsevne, er en sinke på det følelsesmæssige område*

Denne “moralske uddannelse” er stærkt forceret i vore dage. Stærke lidelser eller ulykkelige skæbner er nemlig det samme som koncentreret eller fortættet udvikling. Når et dyr er ude for vivisektion, f.eks. når et menneske skærer et lille stykke af dets hjerne for at se, hvorledes dyrets bevidsthed reagerer i en sådan situation, så får dyret igennem denne forfærdelige lidelsesproces mange livs lidelser koncentreret på et øjeblik. Dette vil altså igen sige, at nævnte øjeblik giver dyret en følelsesudvikling, som det på normal måde skulle have været mange liv om at opnå. Men dette er naturligvis ikke noget forsvar for vivisektoren og kan aldrig i noget tilfælde fritage ham fra ansvaret for sin blodige håndtering. Denne viser i høj grad, at han mangler følelsesudvikling, hvilket vil sige medlidenhedsevne. Han er en sinke på dette specielle område. Men når han er en sinke i nævnte område, må han jo selv have en forceret udvikling i samme område for at bringe dette op på højde med den standard, hans intelligens allerede repræsenterer. Men da ingen kan komme til at høste andet end det, de sår, må vivisektoren jo først “så”, hvilket vil sige udløse de årsager, hvis virkninger kan blive identiske med den for ham absolut nødvendige forcerede udvikling af medlidenhedsevnen. Og dette kan altså kun ske ved, at vivisektoren netop vivisekterer, lemlæster eller piner andre levende væsener. Herved udløser han energier i sin egen skæbenedannelse, der før eller senere under en eller anden form vil blive en tilsvarende “vivisektion”, lemlæstelse eller lidelse i hans egen organisme, og efter hvilken lidelse

hans medlidenhedsevne er ført frem til den for hans intelligenstrin gældende normale følelsesstandard.

Udviklingen af de levende væsener kan således være stærkt forceret og former sig da som stærke lidelser og ulykkelige skæbner; og den kan være dråbevis, være ganske svag og umærkelig, og giver da en næsten sorgfri og tilsyneladende lykkelig tilværelse. I første tilfælde opnår væsenerne et umådeligt fremskridt i ét liv, medens de i sidstnævnte tilfælde kun kan opnå det samme fremskridt gennem sekler af tid.

10.3 *Menneskene bliver mere og mere opdelt i to kontrastmæssige grupper: de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede*

Med hensyn til de jordiske mennesker, da er de i stor udstrækning underkastet forceret udvikling. Svære dønninger af lidelser behersker store dele af jorden. Mange lande beherskes af oprør, revolutioner og krig, af naturkatastrofer, oversvømmelser og misvækst; medens atter andre lande eller egne beherskes af mere rolige og direkte fredsudviklende tendenser eller forhold. "Dommedagens" adskillelse mellem "fårene" og "bukkene" er således stærkt i færd med at komme til syne. Menneskene bliver mere og mere fordelt eller koncentreret i to skarpt kontrastmæssige grupper, nemlig de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede, hvilke to grupper henholdsvis også kan udtrykkes: internationalismens forkæmpere og nationalismens særlige dyrkere. Den første gruppes væsener har altså igennem deres tidligere liv udlevet de militære idealer og dyrkelsen af nationen og føler derfor nærmest mental kvalme ved at komme i berøring med sligt. De vokser mere og mere frem til det guddommelige ideal og verdensfredens sande fundament, nemlig dette at sætte den samlede jordiske menneskeheds velfærd over nationens. De udvikler kollektiv uselvished, hvilket vil sige opfyldelsen af den realitet, der for nationens "frelse" og sluttelige urokkelige velfærd betyder det samme, som den personlige uselvished betyder for det enkelte individs "frelse" eller indtræden i den sande lykkelstand.

Den anden gruppes væsener har altså ikke endnu udlevet de militære idealer. De har endnu det dræbende princip i deres helteglorie. De er besjælede af kollektiv selvished, hvilket vil sige, at de sætter "fædrelandets" interesser over alt andet, ganske uden hensyn til hvor meget disse interesser så end måtte skade den internationale velfærd, ganske ligegyldigt hvor megen undertrykkelse, død og lemlæstelse, sorg og nedværdigelse disse så end måtte bringe over andre nationer, andre folk, andre "fædrelande". De bringer deres nation til at leve efter mottoet "enhver er sig selv nærmest" og gør derved krigen til højeste ideal. Og målet for al energiudløsning bliver således skabelsen af de bedste og mest raffinerede mordmaskiner og drabsmetoder, så "fjenden" over for disse kan være mest mulig forsvarsløs.

10.4 *"Dommedag" er ved at gå ind over jorden: "Fårene skilles fra bukkene"*

Hvis man nu går ud fra kernen i den virkelige kristne moral, "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "det et menneske sår, det skal det høste", "stik dit sværd i skeden, thi hver den, som ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", så behøver man ikke at være særlig udviklet eller begavet for at se, hvilke af de to grupper der er længst fremme i moralsk udvikling eller har nået den største position i opfyldelsen af den kristne religion. Man behøver ikke at være ret gammel af år for at se, at den første gruppe er "fårene ved den højre side", og den anden gruppe er "bukkene ved den venstre side". "Dommedag" er således nu ved at gå ind over jorden. "Fårene skilles fra bukkene". Denne adskillelse finder for størstedelen sted, umærkeligt for individet selv, igennem reinkarnationen. Hvis De er en stor tilhænger af krig og militarisme, da vil De i Deres næste inkarnation fødes i lande, hvor De kan få udløsning for denne Deres interesse, ligesom De, hvis De har en stor forkærlighed for de modsatte tendenser, fødes i lande, hvor disse interesser kan komme til at udfolde sig. Og således går det til, at nogle nationer i særlig grad mere og mere bliver befolket med glødende tilhængere af våbenmagt, får statsoverhoveder, førere eller politikere, der i særlig grad er sværdets, krudtets og dødens tjenere, og som i særlig grad begun-

stiger og ærer de af deres undersætter, der er bedst egnede og mest lydige i at gå det samme ærinde. Og det er det samme adskillelsesprincip, der bevirker, at der er andre lande, der mere og mere bliver befolket med væsener, der for længst, hovedsageligt i tidligere liv, har udlevet krigen og derfor i deres nuværende liv har medfødt evnen til at forstå dens sande primitive natur, og kan som følge heraf kun arbejde i fredens, hvilket vil sige i antimilitarismens tjeneste, kan kun acceptere en fredelig løsning af alle nationale, internationale og private interesser. Og jordens befolkning kommer således til mere og mere at fremtræde i de her nævnte to store hovedgrupper: "fårene" og "bukkene".

Hvad bevirker nu denne adskillelsesproces, hvad nytte er den til? – I den kosmiske iagttagelse viser nævnte adskillelsesproces sig som en meget stor faktor i menneskeheden "moralske uddannelse". Uden denne faktor ville skabelsen af en virkelig verdensfred være en umulighed. Den bebudede "ny himmel" og "ny jord" ville aldrig nogen sinde kunne blive en kendsgerning. Nævnte "ny himmel" og "ny jord" er jo ikke en ny jordklode eller en ny himmel, men er derimod henholdsvis en ny af kærlighed gennemsyret mental tilstand mellem menneskene, udelukkende hvilende på "den hellige ånd", og en på samme kærlighed og ånd baseret administration af de fysiske samfundsforhold og verdensgoder.

10.5 "Fårene" er de fredsvenlige. "Bukkene" mangler endnu lidelseserfaringer

I den kosmiske verdensplan står lidelserne som udgørende det eneste middel, ved hvilket visdommen kan blive til kendsgerning. Lidelserne giver de bedste og mest dybtgående erfaringer. Erfaringer er det samme som kundskab. Kundskab er igen den faktor, på hvilken al fuldkommen skabelse urokkeligt hviler. Hvor kundskaben mangler, florerer disharmonien. Og da kulminationen af disharmoni er krig, lemlæstelse, er undergang og "helvede", bliver det her synligt, at "fårene ved den højre side", hvilket vil sige den fredsvenlige og antimilitaristisk indstillede gruppes væsener har oplevet erfaringerne for krigens og det dræbende principps tåbelighed, derfor deres venlige indstilling til antimilitarismen eller antipati for brutale blodige afgørelsesmetoder. Men når de har fået denne mentale indstilling, behøver de jo ikke mere at deltage i livets egen undervisning og demonstration af det dræbende principps sande natur og virkemidler, behøver ikke mere selv at blive lemlæstede for at vide, hvad lemlæstelse er. Og hvad er da mere naturligt, end at naturen her handler lige så logisk, som den gør i alle andre forhold, og skiller disse væsener ud fra de væsener, der endnu personligt må rammes af krig eller blind magtudfoldelse for at erfare dens tåbelighed. I modsat fald ville disse væsener jo kunne risikere yderligere at blive ramt af lidelserne og til ingen verdens nytte, idet de erfaringer, det er lidelsernes formål at udløse, jo allerede i forvejen er i disse væseners mentalitet som personlig oplevelse. Men i livet eller naturen kan intet unyttigt ske, og væsenerne rykker da automatisk ud af lidelsen, alt efter som de får tilegnet sig dens erfaring på en så dybtgående måde, at den bliver stimulerende for viljeføringen i kærlig eller fredelig retning. Lidelsen kan også være stimulerende for viljeføringen i retning af at hade og hævne, men er da kun på sit første stadium og har endnu ikke nået at få bibragt individet noget af den forandring i mentalitet, som det er dens mission at manifestere. Væsener, der hader og forfølger, piner og plager andre levende væsener, ligegyldigt i hvilket øjemed, ligegyldigt om det er i form af levevej eller det er i form af forlystelse eller hævn, er altså endnu meget hjemmehørende i lidelseszonen og vil få mange svære lidelser at gennemgå, nemlig lige akkurat alle dem, der skal til for at få medlidenhedsevnen udviklet så meget, at de ikke mere nænner at gøre noget levende væsen fortræd.

10.6 "Fårene" fødes i de fredsvenlige lande, "bukkene" i lande med militaristisk diktatur

Men idet "fårene" og "bukkene" således bliver skilt ud fra hverandre og derved mere og mere bliver bosiddende hver i sine lande, bliver det jo lettere for Forsynet eller Almagten at give "bukkene" den lidelsesproces, som de netop mangler for at komme

på højde med "fårene" i udvikling. Hvis ikke denne udskilning fandt sted, ville "fårene" jo være en stor hindring eller spærring for "bukkenes" krigs- og drabsudfoldelse. Som følge heraf ser vi da også, at visse lande, hvis befolkninger før var demokratiske eller politisk frie, er gået over til at blive underkastet militaristisk diktatur. Deres presse må kun stimulere og lovprise krigens og den brutale magts ånd. Krigshåndteringen blomstrer og får en popularitet i de samme lande, som den kun har haft for århundreder tilbage. Al direkte virkelig fredsvenlig og dermed antikrigsindstillet oplysningsarbejde, litteratur og kunst er bandlyst, raceintolerance betragtes som en dyd. Når dertil kommer, at krigspropagandaen også er et led allerede i børneopdragelsen, og dygtiggørelse i at håndtere krigens mordapparater er blevet skolefag for børn, er det let at se, at "fårenes" stærke og demokratiske frie og fredsvenlige personligheder eller førerskikkelser er uddøde her, hvorved "bukkenes" militærbegejstrede, erobringstøstne og krigsvenlige propagandister og diktatorer får frit spillerum. Og det er givet, at der under disse forhold ikke er nogen særlige betingelser i disse væseners domæne for inkarnation af "fårenes" væsener, som jo for længst har udlevet disse tilstande, men at der derimod er skabt en indtil hundrede procents medvind for inkarnation eller fødsel af "bukkenes" væsener i de pågældende områder.

10.7 "Dommedagens" mørke giver menneskene den moralske uddannelse, som til sidst skaber en "ny himmel" og en "ny jord"

Derved er der altså også skabt en tilsvarende betingelse for, at krigen med alle dens mange følgesvende af forskelligartede lidelser kan komme til hurtig udfoldelse i de nævnte områder. Og disse områder vil da også til sidst komme til at repræsentere et helt ragnarok, ja, en hel kollektiv "vivisektion". Hvordan skulle de pågældende væsener ellers komme på højde med "fårenes" væsener i erfaringsoplevelse og erkendelse angående den bevidste drabsudfoldelses tåbelighed og ligesom disse blive modtagelige for en højere teoretisk undervisning og skabelse af virkelig fred? – Ragnarok er jo ikke andet end de lidelser, som "fårene" allerede i de tidligere liv har gennemgået, der nu venter "bukkene". Og ligesom de nævnte lidelser forvandlede "fårene" til deres nuværende mentale og fredsvenlige indstilling, således vil de også forvandle "bukkenes". Og når det er sket, træder den ny verdensgenløsning hjælpende til med afsløringen af det virkelige og sande matematiske verdensbillede, i hvilket alle de hellige bøgers største facitter eller tidligere højeste udtalelser fra alverdens største vise bliver til videnskabelige kendsgerninger. Og på disse kendsgerninger vil anlæggene eller evnen til at "vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre", evnen til at "stikke sit sværd i skeden" over for modstandere, evnen til at forstå, at alt slutteligt er "såre godt", blomstre. Og denne blomstring er altså kulminerende kærlighed. Denne kærlighed er det højeste resultat af "moralisk uddannelse". Den er den "ny himmel" og "ny jord", der efter "dommedagens" mørke lader ethvert individ opleve Guddommens evige nærhed.

Skrevet som artikel til *Kosmos* i 1937 (8).

SMÅBOG 13 – *Juleevangeliet*

Kap. 21 *Verdens største kunstværker er ikke blevet til ved hankøns- eller hunkøns-mentalitet eller ved selvopholdelsesdrift, men ved kristusmentalitet*

Hvad er det da, der bevirker, at jordmennesket er noget mere end et pattedyr? – Det er alle de manifestationsarter, der ikke er nødvendige for eller har noget at gøre med opretholdelsen af ægteskabet, forplantningen eller parringsakten. Det er så at sige alle de manifestationer, et menneske af hjertet har lyst til at udføre, ikke fordi de er en

betingelse i selvopholdelsesdriften eller i kampen om det daglige brød, og ikke fordi de eventuelt giver mange penge, men udelukkende fordi det er en guddommelig nydelse at beskæftige sig med disse særlige manifestationer for disses egen skyld. At udføre en særlig bestemt manifestationsart eller et særligt stykke arbejde, blot fordi der ligger en glæde og inspiration i at udføre selve arbejdet, er en helt ny mentalitet. Det er tilstedeværelsen af denne mentale tilstand, der udgør de begyndende symptomer på, at væsenet er et "kristusbarn". Det er nemlig de begyndende talenter for manifestation af "himmeriges rige". Det er begyndelsen til den verden, i hvilken der ikke skal være "gråd og tænders gnidelse". Det er det begyndende fundament for den "fred" og "velbehagelighed" for jordmennesket, juleevangeliet forjætter. Det er nemlig produkterne af denne store glæde og inspiration, der blandt andet fylder alverdens museer eller offentlige kunstsamlinger med de såkaldte ubetalelige "kunstskatte". Rummer disse store for almenheden tilgængelige kunstsamlinger ikke geniale manifestationer, ja, indtil overjordisk skønne produkter af verdens største genier, frigivet til skue, glæde og inspiration for offentligheden eller alle samfundets enkelte individer? – Er der ikke forskel på et sådant museum og et forretningsmæssigt stormagasin? – I museet ser vi et stort gennemprøvet og censureret område af det ypperste, jordmennesket har kunnet frembringe, ganske uden hensyn til økonomisk vinding, ære eller berømmelse. Ja, har historien ikke netop eksempler på, hvorledes enkelte kunstnere eller genier ligefrem har sultet, lidt nød og savn på alle det daglige livs områder og givet afkald på højt betalt lønarbejde, været til latter, hån og spot, kritik og forfølgelse, endog fra familie og nærmeste venner, blot for at efterkomme deres genis stærkeste krav, begær eller drift og derved fuldført deres geniale mesterværker uden nogen som helst materiel vinding. Tænk, hvis disse store kunstens eller skabevnens repræsentanter hellere havde valgt et arbejde, der kunne have givet dem store økonomiske indtægter i stedet for deres kunst, hvor fattig ville verden så ikke i dag have været på virkelig store geniale mesterværker. Men disse store genier valgte at skabe kunst hellere end at skabe formue. De følte, at det var deres mission at skabe skønne ting, ganske uanset hvad det så end måtte koste dem selv af savn og tårer. Og deres geni fremtryllede kunstens største åbenbaringer, mesterværker, der i dag måtte betales med millioner af kroner, dollars eller sterling, hvis de ikke allerede var blevet staternes og dermed hele menneskehedens ejendom og derfor ikke mere kan købes eller omsættes i salgsværdi.

Museerne rundt om i verden rummer altså jordens største rigdomme i form af genialværker eller udtryk for jordmenneskets allerhøjeste kunnen, ja, endog som nævnt igennem sult, savn og tårer. Disse mesterværker er ikke frembragt af deres ophav på grundlag af forud modtagne tilbud om så og så stort et beløb i timen, om dagen eller om ugen. De er kun frembragt, fordi deres ophav har følt, at de skulle frembringes, og de har haft glæde nok i, at det virkeligt trods alt lykkedes at få dem frembragt.

At andre mennesker, geniale forretningsmænd senere har tjent store formuer på disse mestres frembringelser og levet højt på disse geniale kunstprodukter, inden disse blev offentlig ejendom og dermed tilgængelig for almenheden, forandrer jo ikke de omstændigheder, under hvilke de er frembragt, og som afslører deres ophav eller skabere som "kristusvæsener" på dette særlige skaberfelt. Disse frembringelser har i mange af disse væseners liv skabt både "getsemane" og "korsfæstelse" for så senere, efterhånden som flokken blev udviklet til at vurdere og forstå deres frembringelser eller geniale manifestationer, at hæve dem til skyerne, og igennem hvilken anerkendelse de da fik en art "opstandelse". At det er "kristusprincippet", vi her har for os i disse væsener, er således ikke til at komme udenom.

91.7

[...] I kærlighedsriget er der som sagt ufærdige væsener, som er døde fra det fysiske plan, og som har en større eller mindre grad af human evne, men der er også færdigudviklede væsener, der er hjemmehørende i det rigtige menneskerige. Disse væsener er med til meget større opgaver, de er f.eks. med til at regulere de steder, hvor atombomberne skal falde, når krigen kommer. De har evne til at se, hvor krigen kommer til at udløse sig, hvilken dato, hvilket år osv. De kan se, hvilke mennesker der ikke skal rammes, og hvilke mennesker der skal rammes. Disse væsener har til opgave at flytte om på mennesker, således at det område, hvor ulykken og lidelserne skal komme til at foregå, kun bliver befolket af de væsener, som har disse virkninger til gode, og som skal opleve den skæbne, det er at komme ind i krigens rædsler, mens andre fra samme område bliver ført videre ud til egne, hvor de ikke kan rammes, hvor de bliver beskyttet. [...]

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan kan vi forstå begrebet “moralisk dannelse”, og hvordan kommer det til udtryk i verden i dag?
2. Hvad er det, der skaber den polarisering, vi nu ser i verden, og hvad er meningen med den?
3. En effekt af denne polarisering, der også berører os, er jo de store flygtningestrømme. Hvordan ser vi på det?
4. Hvad er det, der kan give et menneske mod og inspiration til som pianisten i filmen at turde vove sit liv for at sprede lidt lys i mørket?

Fredag

Smæk døren op og træk livet ind, ved Hanne Klitgaard

Præsentation: *Dansk tale og svensk tekst. 37 min.*

Hanne blev som spæd ramt af børnelammelse (Polio), som gav lammelser i kroppens muskler. Hun kører derfor i el kørestol, anvender respirator og er afhængig af hjælp døgnet rundt. Her fortæller hun om sit liv på godt og ondt. Vi får indblik i de udfordringer, der var forbundet med de mange operationer, den manglende tilknytning til familien, opvæksten på diverse hospitaler og døgninstitutioner. I de gode viljers navn forsøgte fagfolk gennem hele opvæksten at normalisere hendes krop uden at have øje for, at der psykisk var tale om tortur. Med hendes studier af bl.a. Viktor Frankl, Martinus, gennem psykoterapi og brug af sin humoristiske sans, har livet og udfordringerne alligevel fået mening.

Tekster fra Det Tredje Testamente

Livets Bog, bind 3 – stk. 826

Livets Bog, bind 4 – stk. 1062

Artikel – Livshygge

Småbog 16c – Unaturlig trøthed – kap. 10, 11

Livets Bog, bind 7 – stk. 2461

LIVETS BOG, BIND 3

826. *Alle befrugter alle, ligesom alle bliver undfanget af alle. Livets oplevelse er i absolut forstand seksuel udløsning. Hvorfor livsfunktionerne ikke altid er en nydelse. Det ubehagelige er ligeså nødvendigt som det behagelige*

Vi er således her begyndt at blive vidne til, at den proces, vi ellers kun kender som en almindelig seksuel akt imellem et "han-" og "hunvæsen", og som endog af nogle betragtes som en profan primitiv og nedværdigende foreteelse, ja, ligefrem i stor udstrækning opfattes som "syndig" og dermed uværdig, *i sit princip i virkeligheden er selve livets evige altgennemtrængende yderste og inderste væsen. Nævnte princip er endnu mere udbredt end selve bølgetoppene på oceanet, det er selve oceanet. Det er vandmasserne, af hvilke havet består. "Undfangelse", "svangerskab" og "fødsel" er stadier, som alle "bevægelsesarter" i deres berøring med jeget urokkeligt må gennemgå. De er således mærkepæle i "bevægelsens" passage i jegets domæne. Hver eneste gang et væsen modtager en fornemmelse, oplever et indtryk, oplever en tanke, en idé eller forestilling er det genstand for en "undfangelse". Og med alle de erfaringer, det har tilegnet sig, og som udgør dets bevidsthed, er det "besvangret". Og disse bliver her i dette "svangerskab" af jeget forvandlet til "fostre" til nyt liv, der også iler mod sin "fødsel" for igen at kunne afgive "sæd", blive til "befrugtning" eller "forplantning" af nyt liv for andre jeger og således fremdeles. Medens enhver ny oplevelse, hvilket vil sige: tilegnelse af ethvert nyt indtryk, er en "undfangelse", er enhver form for manifestation eller åbenbaring af vore tanker, vor viljeudløsning og skabekraft, en "befrugtning" af vore omgivelser eller de væsener, for hvem vor åbenbaring bliver til indtryk. De indtryk, vi påfører vore omgivelser er således vor "sæd". Alle befrugter alle, ligesom alle bliver undfanget af alle. Vi befinder os i virkeligheden i intim kønslig forbindelse med hele verden. Livets oplevelse er i absolut forstand en seksuel udløsning.*

Intet under at alle normale livsfunktioner er en nydelse. Det er en nydelse at

spise, det er en nydelse at have afføring, det er en nydelse at kunne arbejde, såvel som det er en nydelse at kunne hvile. Det er en nydelse at kunne høre, se, lugte, smage og fornemme. Det er en nydelse at kunne fødes, såvel som det er en nydelse at kunne dø. Alt, hvad der er i direkte kontakt med livets love, er og bliver og vil evigt være en nydelse. Der, hvor det ikke fornemmes således, er man kun indirekte i kontakt med livslovene. Disse indirekte kontakter er som bekendt indenfor et vist fysisk område nødsaget til at være smertefulde, thi ellers kunne de direkte kontakter, hvilket vil sige: undfangelsens og besvangringens sødme, aldrig nogen sinde blive til virkelighed og den højeste kulmination af fornemmelsen af livets oplevelse, hvilket vil sige: den legemlige såvel som den mentale erfaring af, at "alt er såre godt", ville dermed være absolut udelukket fra ethvert eneste væsen. Thi hvorledes skulle man kunne få denne oplevelse, hvis ikke der var mulighed for at skabe og opleve dens kontrast? – Denne kontrast fornemmes ganske vist i oplevelsesøjeblikket, grundet på sin smerte- og lidelsesfrembringende natur, ikke som noget, der er godt, og ville naturligvis heller aldrig være det, hvis ikke den netop uundgåeligt gav individet kundskab, hvilket vil sige: evnen til at skelne "behag" fra "ubehag". Da denne evne udgør selve livets princip, ja, er selve bevidstheden, bliver alt det ubehagelige at udtrykke som ligeså nødvendigt som det behagelige og derved at erkende som ligeså godt som dette.

LIVETS BOG, BIND 4

1062. "Tankedril" og dets konsekvenser. "Tærskelens vogtere"

[...] Men lad os med det samme tilføje, at den fulde forståelse af livets højeste analyser og dermed oplevelsen af den højeste sandhed umuligt kan tilegnes ved blot og bar læsning af analyserne. Den kommer udelukkende kun ved at leve dem. Læsningen kan give disciplen teoretisk begrundelse for den fuldkomne væremådes viljeføring i kontakt med kærlighedsloven. Men praktiseringen af denne form for viljeføring er udelukkende det eneste, der totalt kan åbne disciplens bevidsthed for livets største indvielse: selvoplevelsen af de evige fakta, hans egen udødelige eksistens som værende ét med Guddommen.

ARTIKEL – Livshygiejne

1. Kulturmennesket og fortidsmennesket

På det rent legemlige område er en stor part af menneskene forlængst kommet til forståelse af hygiejne. De har indset, at for at bevare sundheden er der visse regler og betingelser, man må indordne sig under. Man må leve i renlighed, kun spise frisk og sund mad og sørge for absolut frisk luft i sine værelser. Man er blevet klar over, at dette at leve i snavs og griseri, spise mad, der ikke er helt frisk, såvel som dette at indånde dårlig luft, uundgåeligt fører til usundhed eller sygdom for det forfinede jordmenneske. Det fremskredne kulturmenneske er ikke mere en viking, en bersærk eller et naturmenneske. Dets organisme er udstyret med et helt andet nervesystem end fortidsmenneskets. Det kan ikke mere gå hen til en smed og lade ham trække en dårlig tand ud. Nu kan det næppe nok tåle at blive behandlet af specialister. Det lader sig gøre, fordi man har opfundet bedøvelsesmidlerne. Kulturmennesket kan heller ikke mere lade en brækket arm eller et brækket ben sætte sammen af hvem som helst. Her kræves også specialister. Og endelig kan det forfinede og normale kultur-

menneske heller ikke tåle at se lemlæstelse, tortur eller andre drastiske lidelser. Det vil i mange tilfælde besvime. Henrettelser er derfor heller ikke mere en offentlig forlystelse. Det fremskredne kulturmenneske af i dag må derfor leve under helt andre betingelser og krav end det primitive naturmenneske. Det må leve under en helt anden livsførelse end vikingen. Der, hvor det ikke gør dette, kommer det til kort. Der kommer det i konflikt med sundheden. Og det er i stor udstrækning sådanne mennesker, der aldrig når at dø af alderdom. De bliver indhentet af svære sygdomme, der hurtigt eller langsomt gør det af med deres fysiske legeme. Vikingen levede ved flæsk og mjød, ja, svælgede ligefrem i kød og spiritus, men han havde endnu en nerve- og cellemæssigt set så robust og ufølsom eller død krop, at han tålte det bedre end kulturmennesket af i dag.

2. *Et langsomt selvmord*

Når kulturmenneskene ikke desto mindre undertiden også finder på som daglig kost at svælg i kød og spiritus, må de dæmme op for de heraf affødte "tømmermænd", virkninger og bivirkninger med andre giftstoffer i form af pulvere eller piller eller dråber. Hvad er denne opdæmning andet end en bedøvelse af det mere følsomme og forfinede celle- og nerveliv, som kulturmennesket ved sin længere fremskredne plads i udviklingen har tilegnet sig, og som fortidsmennesket altså ikke besad? Men dette således at gøre mere eller mindre uegnede eller giftige materier eller stoffer til daglig kost og så med andre unaturlige eller giftige materier svække eller umuliggøre organismens protest, eller overhøre sit eget mikro- eller cellelivs dødsskrig, er jo det samme som at begå selvmord. Selvmord er således ikke blot en foreteelse, man læser om i avisen, det eller det menneske har begået. Nej, den form for selvmordere udgør kun et ganske forsvindende fåtal i forhold til det ocean af selvmordere, der i dag går rundt under begrebet det moderne kulturmenneske. Og det ejendommelige for disse myriader af "selvmordere" er, at de vil slet ikke dø, ja, de flygter endog i rædsel for døden. Denne flugt går til hospitalerne, idet disse udgør en slags redningsstationer for væsener, der har begivet sig på flugt fra døden.

3. *Livslovovertrædere eller livsforbrydere*

Alle patienter er altså dødsflygtninge, og alle hospitaler er kosmisk set "flygtningelejre" for væsener, der er kommet i konflikt med "livshygien", hvilket altså vil sige i konflikt med livslovene. De er "livslovovertrædere". De udgør altså det, et ukærligt menneske vil kalde "livsforbrydere", og hospitalerne udgør altså de for disse "forbrydere" opførte "fængsler". Fangevogterne, politi- eller retsvæsenet bag disse fængsler, er lægerne. Vi møder således på en måde her den fysiske forbryder- eller underverden på et højere plan i kredsløbet. Det er netop grundet på dette højere og dermed kærligere plan i kredsløbet, at væsenerne ikke hedder forbrydere, men betegnes som patienter, og ligeledes, at hospitalerne ikke udtrykkes som fængsler, men netop betegnes som hospital eller sygehus. Her er noget for den moderne pædagogik, politik og statsstyrelse at studere og tage til efterretning. Dette studium ville nemlig uundgåeligt føre med sig, at den tusindårige opfattelse af forbrydelse og straf ville vise sig som en fuldstændig nøgen og uholdbar overtro. Det ville resultere i, at man også her kom til at opfatte alle forbrydere som patienter og forstod, at straffeanstalter eller tugthuse måtte gøres til hospitaler, og retsvæsenets udøvere til helbredere i stedet for straffebefordrere og fangevogtere. Men da alt bevæger sig i kredsløb, vil også væsenernes opfattelse af forbryderverdenen en dag nå frem til dette her berørte synspunkt. Fremtidens mennesker vil være alt for intellektuelle til at ligge under for den overtro, på hvilken det moderne retsvæsen af i dag er baseret. Men denne side af sagen hører ikke ind under mit emne i dag. Det er blot berørt for at påvise, at menneskene ikke er i kontakt med livet. Hvad er det da, der er i vejen? Hvorfor hospitaler og læger, og hvorfor fængsler og fangevogtere? – Ja, er det ikke netop, fordi der mangler "livssundhed"? Men en manglende "livssundhed" kan jo kun skyldes manglende "livshygien". Hvad er da "livshygien"? Det er fuldstændig total sundhedspleje for sjælen.

4. *Sjæl og legeme*

Har det levende væsen da en sjæl? – Ja, det levende væsen har en side ved sin natur, vi kalder dets psyke. Denne psyke giver sig igen udslag som dets reaktionsevne over for dette eller hint eller kort sagt over for dets daglige omgivelser og dets heraf følgende forhold til disse omgivelser. Dette forhold er altså det samme væsens livsoplevelse og kan være harmoni eller disharmoni. Ved harmoni føler dette “noget” i væsenet livsoplevelsen som velvære eller lykke, og ved disharmoni føler det tilværelsen som en gene eller ulykke. Der er altså noget i væsenet, der fornemmer lykke eller ulykke ved livet. Dette noget er individets sjæl. Ved en nærmere definition af denne sjæl vil man opdage, at den består af en “overbevidsthed” og en “underbevidsthed,” baseret på et eksisterende “fast punkt”, vi kalder “jeget”. Igennem sin overbevidsthed og underbevidsthed kan dette jeg skabe fysiske og mentale legemer, igennem hvilke det kan vekselvirke med sine omgivelser og åbenbare sin eksistens for omgivelserne. Dets liv er således udelukkende et forhold til dets omgivelser. Dette forhold er dets skæbne. Og da dette forhold altså kan fremtræde som en disharmoni eller som en harmoni og derved henholdsvis skabe livslede, sorg og lidelse eller livslyst, velvære og glæde for nævnte jeg, bliver problemet for nævnte jeg at finde ud af, hvordan det skal optræde over for omgivelserne, for at det selv kan opleve og bevare velværefornemmelsen eller glæden ved at være til. Det er en kendsgerning, at det ikke er lige meget, hvordan det lever, eller hvordan det optræder over for sine omgivelser. Og i denne sin søgen er det jordiske menneske altså på vej til igennem den rent fysiske hygiejne på visse områder at kunne skabe sundhedsmæssigt velvære. Men denne blot og bar fysiske hygiejne kan ikke gøre det. Man kan bade, man kan drive sport, man kan holde sin lejlighed proper og ren, sørge for at have frisk luft og spise de ting, man opfatter som sunde, og således opnå et vist resultat for det legemlige velvære. Men denne hygiejne er ikke nok, rent bortset fra at den er uden noget bevidsthedsmæssigt liv. Det er en kold efterkommelse af en opskrift udelukkende til behag for én selv, altså en ren egoistisk foreteelse. Og den kan da heller ikke nær garantere, at forholdet til ens omgivelser bliver af en sådan natur, at dette bliver kulminationen af livslykke eller glæde ved at være til. Heller ikke den øvrige materielle videnskab kan garantere dette krav. Med mål- og vægtfacitter kan man behandle materier, skabe nye materiekombinationer, lære at beherske elementerne, men man kan ikke dermed garantere livslykken. Livslykkens opnåelse og bevarelse kræver altså noget meget mere end dette at spise og drikke rigtigt og i det hele taget at kunne hygge og hæge om sit eget fysiske legeme.

5. *Livshygiejnens vigtigste bud er uselviskhed*

Hvad er da livslykken? Livslykken er et element, der er hævet over materien og derfor hævet over enhver form for mål og vægt. Det kan ikke fysisk adskilles eller udstykkes. Det er en overjordisk kraft, der er til stede overalt i universet. Den kan kun komme til udløsning igennem sjæle, hvilket vil sige igennem de levende væseners højeste bevidsthedsstruktur. Der, hvor sjæl kan lukke sig op for sjæl, der strømmer kraften eller dette element frem i de pågældende væseners bevidsthedsregioner og skaber velvære, livslyst og fornemmelsen af glæden ved at være til. Der, hvor to sjæle lukker sig af fra hinanden, enten bevidst eller ubevidst, lukker man livsglæden ude. Denne udelukkelse skal nok før eller senere bringe livsleden eller ubehaget ved at være til ned over de to væseners hoveder, således at længslen efter at åbne sig for hinanden igen kommer til udløsning, og livsglæden igen kan strømme ind. Som man vel allerede her har forstået, er denne livsglæde eller -lyst, dette overjordiske element, det samme som den absolutte kærlighed. Men når kærligheden er betingelsen for den højeste livslykke eller glæde ved at være til, må livshygiejnen jo blive iagttagelsen og udfoldelsen af alt, hvad der kan føre til, at vor næste, hvilket vil sige vore omgivelser, åbner sig for os, thi uden denne åbning kan vi altså umuligt modtage en virkelig varig livslykke. At dette livshygiejnens vigtigste bud er blevet uselviskhed, er her synligt som ganske selvfølgeligt, thi det er jo i virkeligheden det samme som på behørig måde at åbne sin

sjæl for det os omgivende liv. Den største sjælshygiejne vil altså være at leve for det levende, thi kun igennem det levendes åbning og omfavnelser af os kan vi modtage livsglæden eller blive fyldt med det overjordiske evige element, kærligheden.

6. Når individet gennemstrømmes af kærlighedselementet

Det er derfor ikke så mærkeligt, at religionerne, både de hedenske og kristne eller humane, har søgt at holde troen på, at alt er levende, i live hos de forskellige folkeslag. Igennem troen har de forsøgt at afstive væsenernes sjælelige fundament eller tillid til omgivelsernes (gudernes eller guddommens) liv så meget, at de har kunnet tilegne sig den for deres midlertidige trins begær passende livsglæde. Da troen ikke mere kunne beherske væsenerne, døde kontakten imellem væsenerne og omgivelserne, og kærlighedselementet lukkedes ude fra almenhedens mentale terræner. Vældige krige, dødsrallen, tortur og lidelse, ødelæggelse af kultur, sorg og ulykker osv. martrede menneskene. Og jo mere man udfolder hævn og dødsstraffe og "frakendelse af tillid", desto mere lukker man livskraften eller det psykiske element kærligheden ude fra sjælen. Omgivelserne lukker sig, og man finder sig selv som den fortabte søn i livets mentale svinestier i håbløshedens natsorte skygger. Man er i det store Gethsemane, hvor mennesker råber efter en varig fred. Hvad er dette råb andet end råbet efter kærlighed, råbet efter den mistede livsglæde? Men dette råb må blive råbet efter Faderen, hvilket vil sige efter omgivelsernes liv. Man må således forstå, at omgivelserne er et levende væsen, og at man må åbne sig for dette levende væsen og igennem fornemmelsen "Du som er i Himlen" leve for at tjene alt og alle. Og da vil omgivelserne eller den evige Fader, der jo er verdenssjælen, åbne sig for væsenerne, og kærlighedselementet gennemstrømme individet. Da har gudesønnen genfundet sin Fader og Faderen sin søn, og alle hindringer for glæden ved at være til er fjernet.

Artiklen er Martinus' manuskript til et foredrag afholdt på Martinus Institut 15. december 1946. Renskrift og stykoverskrifter af Ole Therkelsen. Godkendt i rådet 25.09.2000. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 10, 2002. Artikel-id: M1423.

SMÅBOG 16 – *Unaturlig træthed*

Kap. 10. En ny menneskelig livsbetingelse

[...] Vejen til sundhed for sjæl og legeme går således udelukkende igennem dette at bekæmpe vreden, bitterheden og martyriumsfornemmelsen i sit eget indre. Kun med venskab kan man fjerne fjendskabet mellem sig selv og andre. Og kun med overvindelsen af sin tendens til at føle fjendskab og hævnlyst over for sin næste kan man fjerne den absolut sande årsag til sygdomme. Sygdom er kun en i den fysiske organisme fremtrædende reaktion af forudgående sjælelige konflikter eller disharmonier mellem organismens ophav og dets næste eller dets omgivelser. Hvis disse konflikter ikke havde eksisteret, ville væsenet aldrig være kommet ind i den svækkelsestilstand, der i dag gør det modtageligt for alskens sygdom og usundhed.

Kap. 11. Tilværelsens og næstekærlighedens livgivende kraft

Det er således ikke for ingen ting, at Kristus siger: "... men dersom nogen giver dig et slag på din højre kind, da vend ham også den anden til!", "Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbande eder, gør dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder...", "... og dersom han (din broder) angrer, da tilgiv ham! Og dersom han syv gange om dagen vender tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive ham". Senere pointerer han for apostlen Peter, at det ikke blot er syv gange dagligt, at man skal tilgive, idet han siger til ham: "... ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange". Vil det ikke netop sige, at man skal tilgive alt og alle? Når et menneske dagligt kan tilgive indtil halvfjerdsindstyve gange syv

gange, mon det så ikke dækker, hvad det overhovedet kan komme ud for af situationer, i hvilke det skal tilgive? Der kan efter denne daglige målestok af tilgivelse vist ikke være mere tilbage for det at tilgive. Alt skal tilgives. Hvis disse ord og begreber kun var en overfladisk fanatikers fantasifostre, ville de for længst have været borte med blæsten. Det der ikke er rodfæstet i virkeligheden, skal livets storme nok fjerne med tiden. Nærværende begreber og påbud har nu trodset årtusinder, og det udelukkende i kraft af, at de udtrykker en urokkelig sandhed, en sandhed, som nu er ved at blive til levende virkelighed igennem påviselige reaktioner i menneskets fysiske og sjælelige struktur og væremåde. Med næstekærligheden i sind og væremåde forsvinder den dødbringende tankepekulation, igennem hvilken man dygtiggør sig til at se "skæven i sin broders øje" uden nogen sinde at ville se "bjælken i sit eget øje". Med fjernelsen af denne skævhed i den daglige livsopfattelse har man fundet alle sygdommes og mørke skæbners medicin nr. 1. Kun igennem den går vejen tilbage til livet. For kærlighedens strålende solskin må lidelsernes domæne vige.

LIVETS BOG, BIND 7

2461. *Udelukkende kun dette, at gå i Verdensgenløserens fodspor og ligesom han tilgive sine fjender, kan fjerne mørket fra ens skæbne*

Absolut ingen mennesker vil kunne undgå at få denne væremåde som slutfacit på sin lange udviklingsepoke igennem dyreriget i spiralkredsløbet. Men væsener, der ikke har nået denne højde i deres udvikling, kan umuligt manifestere en kristusværemåde. Det nytter ikke hverken med diktatur, straf eller trussel om dødsstraf eller henrettelser. Hvis det kunne gøre det, var verdens mennesker forlængst blevet til engle eller til totalt fuldkomne mennesker. Dette, at menneskene er onde og hævner sig på hverandre eller udløser andre former for ukærlighed imod deres næste, vil aldrig i nogen som helst normal situation bringe disse mennesker eller deres næste til at gengælde dette med kærlighed eller sympati, undtagen hvis de er meget humant udviklede og totalt går i Verdensgenløserens fodspor. Alle primitive eller mindre udviklede mennesker vil kun kunne reagere og gengælde med samme ondskab og had som det, de selv er blevet udsat for af deres næste eller medvæsener. *Absolut udelukkende kun dette at gå i Verdensgenløserens fodspor og ligesom han elske og tilgive sine fjender, ganske uafhængigt af hvad disse så end har gjort imod en, kan fjerne mørket fra ens kommende eller fremtidige skæbne. Med denne guddommelige væremåde, der er ét med Guds væremåde, vil der blive solopgang over væsenets skæbne. Og i dets hjerne og øjne funkler og lyser den evige Guddoms strålevæld. Dets hånd kan kun velsigne og kært egne. Dets fodspor viser vej mod det evige lys. Og væsenet er blevet opstandelsen, vejen, sandheden og livet. Det er identisk med udødeligheden, uendeligheden og evigheden.*

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Reflekter over kunsten at tro på livet trods hårde odds.
2. Kan man have kærlighed til det mikrokosmos, der er defekt?
3. Hvordan kan humor hjælpe os med at håndtere en udfordrende skæbne?
4. Del erfaringer med, hvordan åndsvidenskaben har været en hjælp i udfordrende skæbnesituationer.
5. Reflekter over, hvordan et liv eller en tid som handikappet kan påvirke vores evne til at samarbejde, vores tålmodighed og tolerance.